

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

17. ÅRGANG NR. 3 SEPTEMBER 2003

Indrejseforbud for muhamedanere?

Minister Bertel Haarder har luftet tanken om at indgå aftaler med udvalgte lande om lempeligere regler for familiesammenføring.

Det hele kunne gøres mere enkelt ved at lade sig inspirere af en regel, som USA praktiserede igennem årtier. USA forbød simpelthen indrejse af kommunister, fordi man ikke ville have tilhængere af denne anti-demokratiske ideologi indenfor dørene.

Tilsvarende var det måske værd at overveje indrejseforbud for muhamedanere i Danmark og EU. Det ville være nemt og enkelt at administrere.

Stort set alle udlændingeproblemer i Danmark (og verden i øvrigt) kan henføres til muhamedanismen: Tvangsægteskaber; "æres"drab; stening af kvinder, politi, bøsser og brandmænd; halal-dyrplageri; vold på diskoteker; overfald på konfirmander på blå mandag; racistisk afvisning af danske svigersønner; menneskeretskrænkende forbud

Knocking on heaven's door

mod pigers deltagelse i samfundslivet (lejrskoler, svømmehaller, diskoteker osv.); afstandtagen fra dansk kultur (svinekød, kæresteri, dans, øl, påklædning osv.); sexistisk krænkelser af danske piger; overfald på danske unge på strandene osv. osv.

Ingen andre etniske grupper volder problemer, som på nogen måde tåler sammenligning med de problemer, muhamedanerne volder.

Det er ikke os danskere, der tager afstand fra muhamedanerne og deres kultur. Vi er åbne og fordomsfrie og spiser gerne shawarma og danser gerne mavedans.

Det er, som eksemplerne viser, i langt højere grad muhamedanerne, som tager afstand fra os danskere og vor kultur.

Folk, som ikke vil acceptere os, som vi er, bør ikke slå sig ned iblandt os!

H.V.

Femte kolonne

I gamle dage hvervede magthaverne landsknægte til deres hær, som blev en broget skare, hvilket tit gav bagslag. Nu gentager Danmarks forsvar fejlen ved at hverve "nydanskere".

Side 4 og 16.

Løgnene fortsætter

Regeringen hævder fejlagtigt, at den har halveret fremmedtilstrømningen til Danmark. Og det skjules, at der måske er 680.000 fremmede i landet til en årlig udgift på 150 mia. kr.

Side 3.

Hospitalsterror

Det danske sundhedsvæsen er i forvejen trængt af nedskæringer pga. fremmedudgifter på alle områder. Oven i købet fører muhamedanerne sig frem som herrefolk på sygehusene.

Side 15.

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af økonomiske og politiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året. Indmeldelses- og bestillingskupon se side 32. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el.lign.

Foreningens adresse:

Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:

Tlf. 86 13 24 01 Fax 70 25 24 01

Giro: 4 54 75 51

BG Bank Reg.nr. 0415 Konto 4 54 75 51

BG Banks SWIFT-adresse er: DABADKKK

E-mail:

Danskeren@Danskeren.dk

Internet:

http://www.dendanskeforening.dk

Redaktion:

Dr. phil. Sune Dalgård (ansvarshavende)

sunedalgaard@hotmail.com

Cand. mag. Peter Neerup Buhl

tlf. 47 74 95 50 pnubhl@hotmail.com

Styrelsen:

Bibliotekar Harry Vinter (formand),

tlf. og fax. 46 36 66 66

e-post: h.vinter@tiscali.dk

Dr. phil. Sune Dalgård (ansv. red.),

tlf. og fax. 32 55 18 02

mobil: 27 40 83 46

Sekretær Keld Rasmussen (næstformand)

tlf. 36 75 18 41 otier@get2net.dk

Niels Bach Jensen

tlf. 26 56 54 69

Studerende Lars Hartvig

tlf. 44 91 99 82 Lars_Hartvig@get2net.dk

Juridisk konsulent:

Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch,

tlf. 49 19 15 54, fax. 49 19 18 54

Mødearrangør:

Murer Poul Vinther Jensen

Tlf. 61 38 16 29

Suppleanter:

Afdelingsforstander P. H. Bering,

tlf. 98 14 71 12

Sygeplejerske Kirsten Fogt,

tlf. 97 42 91 31

Lærer Verner Holm,

tlf. 55 73 19 13

Studerende Henrik Sørensen

tlf. 98 16 48 75

Diskrimination

Discriminare er et latinsk ord, der betyder at afsondre eller adskille. *Discrimen* er nemlig et adskillende mellemrum, en afstand. I nyere tid har man heraf dannet ordet *Diskrimination*, der altså egentlig blot betegner afstand og skelnen mellem tingene, men efterhånden altid bruges om forskelsbehandling og især - med en indbygget negativ klang - mellem forskellige grupper af mennesker. Et rigtigt fyord!

Nylig er vi blevet stopfodret med ordet i forbindelse med de seneste ændringer i udlændingelovgivningen, der bl.a. skulle begrænse omfanget af familiesammenføringer af vildtfremmede fra fjerne lande. Dette har utilsigtet skabt vanskeligheder for ægte danskeres tilbagevenden til fædrelandet efter længere ophold i udlandet og medtagelse af fremmede ægtefæller etc. hertil. Vi har fået at vide, at der skam ikke kunne gøres forskel på disse to grupper, for det ville være diskrimination og stride mod de konventioner, der altid bruges til at slå danskerne i hovedet med, når de finder fremmedpolitikens konsekvenser for vanvittige.

Hellige konventioner eller ej, kan det ikke være meningen, at det danske folks ret og da også forret til deres eget land Danmark skal opgives eller blot bringes i ringeste tvivl. Når alt kommer til alt må det huskes, at FN's menneskeretskonvention, der er udgangspunktet for det hele konventionscirkus, i sin allerførste artikel fastslår: "Alle folk har selvbestemmelses-

ret. I kraft af denne kan de frit bestemme deres politiske stilling og frit varetage deres egen økonomiske, sociale og kulturelle udvikling." Denne indledningsartikel må være rettesnor for forståelsen af de følgende specialparagraffer og ikke skulle tåle at gøres mere eller mindre betydningsløs af disse eller deres fortolkning ved organer, det danske folk ikke har valgt.

Selvfølger skal vi have ret, ja pligt til at diskriminere. Til at skelne mellem vort eget folk, danskerne, og alle andre. Til at give danskerne rettigheder, som fremmede ikke har, og til at skelne mellem fremmede, så nogle os nærtstående udlændinge på visse områder får en fortrinsstilling frem for andre. Det er det, der sker inden for det nordiske samarbejde og samarbejdet mellem EU-landene. Det er åbenbart også det, som globisterne for enhver pris vil have fjernet, så alle mennesker på jorden bliver ens stillet, hvor forskellige de end måtte være.

De seneste udslag af antidiskriminationsvanviddet viser med forfærdende tydelighed, hvor nødvendigt det nu er at sige bestemt stop over for de stadig frækere forsøg fra mange unationale kræfter på at afskaffe danskernes ret til at bestemme i deres eget fædreland. Og at genvinde det, som disse kræfter allerede synes at have erobret.

S.D.

Indhold

"Far til fire" – eller mor til fem?	3
Vort værn	4
Sort Onddom	6
Kriminelle gerninger i forhold til Indbyggertallet år 2001	7
Det mener vi	8
Ritzau-hyldest til islamisk terror	9
Ægteskab og familiesammenføring	9
Ulandshjælp skadelig under alle om- stændigheder	10
Drømmer Dream-gruppen?	10
Bilisme uden biler	10
Grænser for selvmordstrang og forræderi?	11
Barcelona-processen.	14
Center til overvågning af muhamedanismen	14

"Vi kan godt finde ud af, hvor du bor"	15
Tænker muhamedanere aldrig på andet?	15
Integrations-idioti	16
Retspolitisk forening	19
Farmand-injuriesag	20
Muhamedansk mentalitet	20
Islamisk forstillelse – lige efter bogen?	21
Fælles interesser: "ældrebyrden"	22
Folkedrabet på armenierne	23
Forfalskningen af racismebegrebet	24
National kampdag	24
Verden Rundt	24
Bøger og tidsskrifter.	26
Foreningsnyt	27

“Far til fire” - eller mor til fem?

Naturligvis har gammeldanske familier i årtier moret sig afslappet over tegneserierne og filmene med “Far til fire” i underholdningens verden. Men den nutidige virkeligheds verden giver desværre al mulig grund til stivnede smil med tanke på, at stadigt flere eksempler på en tørklædeindhyllt “Mor til fire” - eller “Mor til fem” - tegner til at gøre danskerne til mindretal i deres eget land inden for en overskuelig årrække.

“Papirdanskerne” og fertiliteten

En ildevarslende sandhed er det tilmed, at det med tiden bliver stadigt vanskeligere at opføre nøjagtigt, hvor mange fremmede der bebor Danmark. Udlændingeopgørelserne har i rundt et årti været mangelfulde derved, at alle udlændinge fra tredje generation og fremefter regnes som de danskere, de ikke er.

Med i billedet hører det eksempelvis, at ca. 10.000 udlændinge i 2002 tildeltes indfødsret ved lov i Folketinget, mens omkring 7.000 fik tildelt indfødsretten via statsamtterne.

(Ifølge § 3 i loven om indfødsret kan udlændinge mellem 18 og 23 år efter sammenlagt mindst 10 års ophold i Danmark erhverve dansk indfødsret blot ved “at afgive erklæring herom” over for et statsamt. Denne paragraf - der af gavn er en indfødsretsautomat uden møntindkast - alt andet end rimer med grundlovens § 44. For denne siger slet intet om, at den lovgivende magt må udlicitere sin ret til at tildele indfødsret til nogen anden myndighed. Tildeling af indfødsret kan alene ske ved en “lov om meddelelse af indfødsret”, hvor folk ved navns nævnelse tildeles denne ret i lovforslaget).

Konklusionen er, at et eksplosivt voksende antal “papirdanskere” stadigt mere forplumrer mulighederne for at opstille nøjagtige og dermed retvisende opgørelser. For også “papirdanskerne” føder jo efterhånden børn, der i statistikkerne tæller med som de danskere, de heller ikke er.

Problemet angår ikke mindst fertiliteten eller frugtbarheden - det antal børn, en kvinde gennemsnitligt sætter i verden i løbet af sit liv. Og det befolkningsmæssigt eller demografisk bekymrende ligger selvsagt i, at en dansk kvinde gennemsnitligt sætter godt ét barn i verden, mens

tilvandrede kvinder fra det islamiske, danskerfjendtlige Mellemøsten snarere føder i gennemsnit næsten fire gange flere børn. Eller var det mon fem pga. børnechecken - m. m.?

Tvivlsom opgørelse

Miseren blev grundigt sammenfattet og udlagt af cand. oecon. Ebbe Vig fra Århus, da han den 22/3 holdt foredrag på et medlemsmøde i Den Danske Forening med god debat- og spørgelyst. Ebbe Vig skildrede grundigt et alvorligt eksempel på en statistisk misvisning, der desværre næppe skyldes en utilsigtet tanketorsk.

I 1983 opgjordes danske kvinders fertilitet til 1,4. Men ifølge visse nylige opgørelser føder alle herboende kvinder 1,78 børn, mens herboende fremmede kvinder føder 3,4.

Disse tal for fertiliteten er imidlertid vildledende, fordi Danmarks Statistik igennem flere år er ophørt med at foretage særskilte opgørelser af gammeldanske kvinders fertilitet: Gennemsnittet for den samlede fødedygtighed blandt danske og fremmede kvinder trækkes da op af de fremmede kvinders fertilitet. Samme gennemsnit trækkes selvsagt ned af danskernes fødedygtighed, der er lavere end dette gennemsnit.

Intet dansk “baby-boom”

Sammenholdt med opgørelser af, hvad der fødes blandt svenske, tyske og hollandske kvinder fra samme kulturkreds

som den danske er tallet 1,4 endda lidt i overkanten. Alt taler da for, at ca. 1,4 (højest) fortsat er ganske retvisende for danske kvinder, for fertiliteten springer ikke op til f. eks. 1,78 uden større ændringer af de almindelige vilkår med indvirkning på fødselstallene: Der er jo siden 1983 hverken sket betydelige ændringer i abortlovgivningen, p-pilleforbruget eller den almindelige fødealder - endsige indført børnebegrænsninger af kinesisk tilsnit, argumenterede Ebbe Vig.

Af årsager, der er Danskerens læsere velkendte, sløres de ægte tal tydeligvis efter pres fra den godhedsindustri, der gen-

nem indvandringen åbenbart - omend forregnet - håber på at importere trofaste undersåtter i sin egen politiske kamp for magt.

Men ud fra tilgængelige statistikker og beregninger på Finanslovens hovedposter har Ebbe Vig regnet sig frem til, at Danmark i dag bebos af rundt regnet 4,7 millioner danskere - og omkring 680.000 fremmede, der årligt koster skatteyderne 150 milliarder kr. netto, når både direkte og indirekte udgifter medregnes.

Og så er der altså stadig den “papirdanske” mor til fire - eller var det mon fem: Med børn, der vil vokse op og snarere vil slægte profetens helligkrigere på end en Lille-Per fra “Far til fire”.

Fred være med sidstnævnte!

Keld Rasmussen

Vort værn

Vi har, siden udskrivningen af danske landsoldater og sidenhen den almindelige værnepligt afløste de ofte fremmede lejetropper, været vant til, at de danske Jens'er var vort værn mod fremmed overvold. Sådan skal det åbenbart ikke være mere.

Fremmede lejesoldater igen

Militæret lægger mere og mere vægt på at hverve fast mandskab. Og det behøver sandelig ikke at bestå af gammeldanskere eller folk af "etnisk dansk" oprindelse og med dansk modersmål. Snarere tværtimod kunne man få indtryk af, når man ser nr. 2/2003 af det organ, som "Forsvarets Værnepligt og Rekruttering" nu udsender med det sigende navn "Krigeren.dk".

Vi får at vide, at ifølge en informationskampagne, som Integrationsministeriet har iværksat under mottoet: "Brug for alle unge", gælder det om at få "unge indvandrere og efterkommere" i uddannelse og beskæftigelse. Og i så henseende oplyser sergent Jawad Sundoo, at forsvaret er med i første linie, så det kan komme "til at fungere som en professionel enhed". "Nydanskere" kan blive snart alt muligt, blot de har folkeskolens afgangsprøve med gode karakterer i bl.a. dansk.

Dansk – og dog!

Danskravet lyder meget rimeligt. Men denne oplysning gør det så til gengæld noget gådefuldt, at redaktionen har fundet det nødvendigt at ofre hele fire sider af sit lille krigeriske organ på at videregive guldkornene på to sprog, som er aldeles utilgængelige for almindelige gammel-danskere, formentlig tyrkisk og arabisk – det sidste dog i en farve, der gør dele af teksten næsten usynlig. Åbenbart tager man ikke kravet om de gode danskundskaber særlig højtideligt – eller er man så sulten efter "nydanske" rekrutter, at de ikke engang behøver at kunne ordentligt dansk?

Vi skal altså ifølge dette farvestrålende mundgodt nu også til at bevæbne de muslimske besættede. Mod hvem bliver det mon? Fik vi ikke tidligere at vide, at man ikke ville bringe "nydanskerne" i samvittighedskonflikter ved at udkommandere dem til områder, hvor de kunne komme til at stå over for folk, de anså for deres egne landsmænd eller trofæller? Så det er nok så som så med at bruge den slags professionelle i "internationale opgaver" eller som de meget moderne "reaktionsstyrker".

Pudsigt er det at se de to mærker eller emblemer, militæret nu udstyrer den slags hvervepropaganda med. Det ene indeholder et dannebrogsmærke, men kvadratisk

Brug for alle unge 4 Orduda eegitim imkanlari 8
مکری دفاع میں تعلیم و کورس کے مواقع 10 Det beskidte dusin 30
Konkurrence: Vind et digital kamera 25

MAGASINET FOR ALLE MED INTERESSE FOR DET DANSKE FORSVAR

2 / 2003

krigeren.dk
Forsvarets Værnepligt & Rekruttering

og derfor med et græsk andreaskors i stedet for det sædvanlige latinske dannebrogskors og omgivet af en del af en cirkel, der kan lede tanken hen på en ny-måne. Det andet synes at rumme billedet af en tromme, vel sagtens den hverve-

tromme, der i ældre tid brugtes, når man skulle hverve landsknægte. Men det er måske netop betegnende og tankevækkende for den nuværende situation, der så tydeligt illustreres af dette nummer af "krigeren.dk"!

S.D.

Sort Onddom

Whiskybæltet er blevet ramt af den fremmedvold, som mindre fine steder har lidt under i mange år. Det har bragt borgerlighedens hoforgan i trance med en lang serie i agurketiden om "Sort ungdom". Den munder selvsagt ud i, at danskerne har at tilpasse sig den multikulturelle virkelighed, som landsforræderiske politikere har påført dem.

Af Sune Dalgård

Hovedstadsområdet Nørrebro, NV, Tingbjerg, Amager, Albertslund, Kokkedal, Odenses Vollsmose, Århus' Gellerup, for bare at nævne nogle få af mange plagede steder, har i umindelige tider måttet lide under uhyrlige overgreb fra fremmede ungdomsbanders side. I juni 2003 bredte uhyrlighederne sig til steder, hvor den slags slet ikke hører hjemme. "Gennem firserne og halvfemserne har velhavende kommuner som Gentofte, Søllerød og Hørsholm holdt sig nogenlunde fri af indvandrerproblemer. Det hørte Vollsmose, Gellerup og Ishøj til."

Tornerose-sønnen slut

Denne ikke overraskende nyhed står at læse i Berlingske Tidende søndag 6. juli 2003, på selveste Fredericia-dagen, hvor tusinder af danske landsoldater i 1849 sloges og mange af dem døde for at værges deres fædreland. Det er en helt anden slags kamp, borgerlighedens hovedorgan kan melde om fra Charlottenlund i juni 2003.

Danske unge havde med mobilbeskeder indbudt til uformelt komsammen ved Charlottenlund-fortet en aften i juni. "Kom ned på Fortet fredag kl. 19.00. Så griller vi, får nogle øl og hygger os. Send beskeden videre". Det blev den nok, men nåede også nogle, den vist ikke var beregnet på.

Et større antal unge fremmede tropede nemlig også op og havde held til

hurtigt at forvandle den planlagte hygge til et mareridt. Massetyverier og røverier af de unges tasker og andre værdigenstande var nok det mindste, selv om mange tasker efter stedets natur var af dyre mærker som Gucci og Louis Vuitton. Værre var nok den hensynsløse vold, røverierne blev udført med. Flere unge piger – "ludere" i de fremmedes opfattelse og tilråb – blev tilredt med næveslag og spark i maven eller over hele kroppen.

Danske drenge, der forsøgte at værges sig eller komme pigerne til hjælp, blev slået i jorden med næveslag, knøjern o.l. En af dem blev stukket i halsen med en kniv kun en centimeter fra en hovedpulsåre og to cm fra spiserøret. Det var ikke voldsmandens skyld, at han overlevede, men snarere amtssygehusets.

Mere lige end andre

Lignende rædselsepisoder andre steder – også i Hovedstadsområdet – er indres ikke at have givet anledning til næsten månedlange artikelsier under fast rubrik, som det her skete i den Berlingske avis med "Sort ungdom". Men det var naturligvis også i agurketiden, og nogle er da vel mere lige end andre.

Hvis det kan åbne nogle hidtil lukkede øjne i Hovedstadsrådets nordlige dele med de høje ejendomspriser og de formående indvånere, har både uhyrlighederne og de Berlingske skriverier dog vel gjort nogen gavn. Der bor vist en del på de kanter, der trænger til en bedre virkelighedserkendelse og en lidt større forståelse for mindre eksklusive landsmænds problemer med fremmedgørelsen.

Skyld? Ja hvis mon?

Men når det kommer til spørgsmålet om, hvem der har skylden for udskjelserne, bliver den gode borgerlige avis og dens meget forstående journalister straks mere usikre i mælet. Man må jo da se sagen fra begge sider og søge at forstå, hvad der gemmer sig i de stakkels "sorte" og ikke mindst, hvad vi danskere måske har gjort forkert eller undladt at gøre rigtigt imod dem. Avisens leder anslår allerede på seriens første dag dens hovedtema: "De vrede indvandrerdrengene er kommet for at blive. De er – i hvert fald de fleste af dem – danske statsborgere. De er en del af det danske samfund, og det er et fælles ansvar at imødekomme den udfordring, de repræsenterer. Vi må vise de unge den respekt, de kræver."

Vi skal altså vise voldsforbryderne og foragterne af alt dansk respekt. Måske vise os som gode kristne ved at vende den anden kind til og gøre os endnu mere til grin over for Allahs hovne sønner, end vi i deres øjne er i forvejen.

I virkeligheden er det denne undertone, der præger hele Berlingskes serie af artikler. Flere af dem afslører en tydelig usikkerhed over for problemerne og hvad der i praksis kan gøres ved dem.

Efter tre ugers artikler slutter avisen af søndag 27. juli med en opsummering under hovedoverskriften: "Tid til selverkendelse". Igen er det klart, at det ikke blot er de fremmede indtrængere i Danmark og deres "sorte ungdom", der har brug for selverkendelse, men så sandelig lige så meget er spørgsmålet "om danskerne også er parate til at se i øjnene, at landet er i skred", som det siges i underoverskriften.

Danskerne skal "indrette sig"!

Så konklusionen bliver, at det i høj grad er danskerne, der skal ændre sig efter en helt ændret situation i deres fædreland. SF's Kamal Qureshi får ordet til sidst og vrænger ad tanken om det danske samfunds statiske nationale karakter. "Et samfund, som skabes og defineres af hvide, kristne mennesker. Men det går simpelthen ikke længere", proklamerer han. "Vi bliver nødt til at indrette samfundet efter de mennesker, som nu engang bor her. Danskerne er allerede en kulturelt sammensat befolkning, og det kræver noget af os alle sammen. ... Det handler om at indse, virkelig indse, at Danmark er et multikultu-

relt samfund. At andre religioner, andre kulturer fremover vil præge vores måde at leve og arbejde på. At vænne sig til den tanke er ikke en proces, der skal tage 10-20 år – det skal begynde i morgen".

Så nu ved vi, hvad vi har at rette os efter eller indrette os på, hvis den multikulturelle medindtrængere og medløbere får deres ønsker opfyldt. Selv har han jo erfaringen for, hvad man kan opnå af fordele ved at trænge sig ind i et andet folks land i stedet for at udnytte sine evner og uddannelse på at hjælpe egne mere trængende landsmænd frem mod en udvikling, der kunne føre til en bedre tilværelse, om end den

måske ville være fremgæet og derfor smittet af "hvide, kristne mennesker"!

Det mest iøjnefaldende er såmænd ikke Qureshis synspunkter. Dertil er de for forventelige. Men man kan måske stadig undre sig lidt over og finde det forstemmende, at et af vore største "borgerlige" blade med til dels gamle og smukke nationale traditioner finder det på sin plads at overlade de sidste ord i en serie om fremmedes overvold mod danskerne til en fremtrædende SF'er og fremmedmultikulti til at læse danskerne teksten om, hvad de har at gøre for at sikre oplysningen af deres eget fædreland og dets danske kultur.

Kriminelle gerninger i forhold til indbyggertallet år 2001 ...

Dvs. antal kriminelle handlinger pr. 100.000 indbyggere

Kilde: www.interpol.com

Kriminel gerning	Albanien	Sverige	USA	Danmark	Tyskland	Norge	Finland	England
Mord	16,88	10,01	5,61	3,72	3,21	2,66	1,71	1,63
Voldtægt	98,00	34,00	31,77	9,22	9,59	15,12	8,68	16,50
Grov vold	-	43,00	318,55	24,08	146,30	77,43	40,71	30,07
Tyveri i alt	-	7.484,02	3.804,58	3.404,13	3.682,05	4.676,67	3.441,26	5.906,85
Bedrageri	-	474,03	-	133,76	-	50,00	91,00	613,09
Narko-kriminalitet	-	363,73	-	246,37	299,68	984,36	286,63	217,83
Alle straffelovsovertrædelser	-	13.350,27	4.160,51	8.848,01	7.736,33	10.086,72	14.525,74	9.927,80

Tabelmanmærkninger:

Hvor der i tabellen anføres tankestreg er der enten ingen tilgængelige registreringer, eller også er kategori-opdelingen ikke umiddelbart sammenlignelig med de tilsvarende tal i de andre lande.

Der er andre seksuelt betonedede forbrydelser; men her synes kategorierne ikke at harmonere fra land til land.

Beskrivelse:

Tilsyneladende vurderes "Grov vold" ikke ens i de forskellige lande.

For enkelte lande foreligger tilgængelige registreringer for året 2002.

Tager vi Danmark tyder alt på, at kriminaliteten er tiltagende generelt:

Kriminel gerning	Danmark 2002
Mord	3,93
Voldtægt	9,31
Grov vold	25,41
Tyverier i alt	3.487,61
Bedrageri	140,32
Narko-kriminalitet	245,14
Alle straffelovsovertrædelser	9.146,68

Det er absolut iøjnefaldende, at "Mord" og "Tyveri i alt" forekom henvend dobbelt så hyppigt i Sverige sammenlignet med i

USA. "Voldtægt" forekom ca. 10% hyppigere i Sverige i forhold til i USA. Straffelovsovertrædelser forekom mere end tre gange hyppigere i Sverige i forhold til USA.

For "Mord" og "Voldtægt" er der fortsat en forskel fra Sverige til Albanien. "Mord" forekom mindst hyppigt i Finland og England, med henvend 6 gange mindre hyppigt i forhold til i Sverige. "Tyveri i alt" er henvend dobbelt så hyppigt forekommende i Sverige i forhold til de øvrige nordiske lande og også mere hyppigt end i England. Narko-kriminaliteten i Norge er dog henvend tre gange så hyppig i forhold til i de øvrige nordiske lande. Her spiller den lange kystlinie ganske givet ind. Om narko-kriminalitet er der ingen tilgængelig registrering for USA.

I tabellens sidste kolonne hos Interpol er der plads til at anføre, hvor mange af forbrydelserne der var blevet begået af fremmede. Albanien, Tyskland, Norge og Finland har enkelte registreringer i denne kolonne udfyldt. Som forholdene udvikler sig med naturalisationer og sammensatte befolkningsregnskaber bliver det hele tiden mere umuligt at fordele de kriminelle gerninger på de fremmede og

stambefolkningerne.

Til belysning af forholdene skal anføres, at Finlands udlændingepolitik har været temmelig restriktiv i forhold til de øvrige nordiske landes tilsvarende lovgivning.

Apropos Sverige

"Det går godt for Sverige", plejer det at hedde. Trods dette øges den svenske stats lånebehov fra 27 mia. kroner til 41 mia. kroner næste år.

Dette er Røgsgældskontorets første prognose for år 2004. Prognosen bygger på opgangskonjunkturer (jf. Keynes-teoriene, der kun er teori). Usikkerheden er dog stor for den fremtidige økonomiske udvikling, og Røgsgældskontoret anser det for overvejende sandsynligt, at staten får behov for at låne flere og ikke færre penge. Den svenske statsgæld er stigende og nu nået til i alt 1.517 mia. kroner eller godt 1,5 billion kroner. Statens indtægter falder samtidig betydeligt.

Forholdene er ikke meget bedre i Danmark, selv om du hører noget andet.

Ebbe Vig

Service for "danske" terrorister

Siden terrorkrigens endelige udbrud i september 2001 har vi været vidne til et forargeligt narrespil fra danske myndigheders side. Danmark har skullet gå i brechen for såkaldte "danskere", der var kommet i klemme ved deltagelse i terroristiske aktiviteter eller forbindelse med terrororganisationer af forskellig art. Det er blevet fremstillet som en selvfølgelig pligt for Danmark bedst muligt at bistå danskere, selv om de måske ved egen skyld er havnet på den forkerte side af det hegn, vi som nation mener at burde bidrage til at sætte op mod terrorisme over for vore samfund.

Det viser sig så, at disse "danskere" ikke har stort andet dansk ved sig end det danske statsborgerskab, danske politikere har været så uforsigtige at udstyre dem med. I virkeligheden drejer det sig om fremmede af x-generation, som har sluttet sig til de islamistiske kamporganisationer mod det forhadte kristne og altså vantro Vesten med dets rådne livsstil og undertrykkende overlegenhedstanker over for Allahs udvalgte folk.

I lange tider har vi måttet høre på grådkvalte tirader om en stakkels

"dansk" fange på U.S.A.s Guantánamo-base. Ham måtte Danmark sandelig gøre noget for. Det lød nærmest, som om det var en sag om vor nationale ære at rykke i marken for den arme fange, der hensad under umenneskelige forhold. Det betød åbenbart mindre eller slet intet, at fyren frivilligt var rejst til sine medkumpaner i Afghanistan og dér taget til fange sammen med andre al-Qaeda-terrorister eller Taleban-krigere

Næste kapitel i hulkeføljetonen var den "danske" marokkaner, der ved en domstol i sit hjemland, som han selv var rejst til, sammen med 30 andre er blevet dømt til døden for påstået deltagelse i en serie selvmordsangreb på civile og på bl.a. jødiske restauranter. Om sandheden heri er danske myndigheder selvsagt ringe stille til at bedømme. Men det fordres alligevel, at Danmark skal gribe ind, også fordi vi overhovedet er modstandere af dødsstraf.

Det tåbelige i disse sager er naturligvis, at de pågældende overhovedet kan påstås at være "danskere" i kraft af et tildelt dansk statsborgerskab. I

hvert fald for marokkaneren gælder, at han samtidig er marokkansk statsborger, altså har dobbelt statsborgerskab. Indtil for få år siden kunne dansk statsborgerskab kun gives, hvis det dokumenteredes, at det hidtidige statsborgerskab samtidig ophævedes. Men mange muslimske stater fastholder, at deres statsborgerskaber stadig består, og Marokko vil slet ikke godkende, at det danske statsborgerskab i det foreliggende tilfælde har nogen betydning.

Den eneste "hjælp", der fra dansk side er grund til at yde i tilfælde som disse, er øjeblikkeligt at omstøde de danske statsborgerskaber, der aldrig burde være tildelt. Så kan vi måske slippe for at høre alle hulkehistorierne om de stakkels uskyldige "danskere", der er kommet i klemme i de muslimske samfund, hvor de rettelig hører hjemme. Og danske myndigheder og skatteydere kan slippe for at skulle blandes ind i disse sager, som er de rigtige danskere aldeles uvedkommende.

S.D.

Må-godt-land/Må-ikke-land

For nogle år siden hang der i mange børnehaver en plakat, som forestillede Må-ikke-land og Må-godt-land. I Må-ikke-land håndhævedes strikse regler, og alt var trist og glædesløst. I Må-godt-land var alt derimod fest og farver, kreativitet og udfoldelse.

Jeg kom til at tænke på denne plakat (af Spang Olsen?), da jeg hørte om det seneste eksempel på, at muslimer har haft held til at forvandle dele af Må-godt-land til Må-ikke-land. Denne gang gjaldt det, at drenge og piger ikke må svømme sammen. I TV-avisen berettede en muslim, at "vi muslimer må ikke..."

Nej, vi kender sangen: muslimer må ikke dit, og muslimer må ikke dat.

Muslimer er låst fast i en statisk verdensopfattelse. De tror, at Danmark er et rigt land, fordi, at sådan er det. De forstår ikke, at rigdommen er et resultat af den fordomsfrie kreativitet, som udfoldes i det danske "Må-godt-land". Tilsvarende forstår de ikke, at fattigdommen i det muslimske hjemland er resultatet af det passiviserende og handlingslammende forbuds- og påbudssamfund, som udgør Må-ikke-land.

Derfor forstår de heller ikke, at alle deres krav om forbud og påbud er den lige vej til den fattigdom og undertrykkelse, som de forlod hjemlandet for at slippe bort fra.

Millioner af unge mennesker i de muslimske Må-ikke-lande har ikke noget højere ønske end at immigrere

til de kristne Må-godt-lande. Ingen ønsker at rejse den modsatte vej!

Men det nytter jo ikke noget at komme til Må-godt-land, hvis friheden (mis)bruges til at indføre det Må-ikke-land, som man forlod.

Hvis vi danskere ønsker at oprettholde vort Må-godt-land, er det på høje tide, at vi lader må-ikke-folkene forstå, at de selv skal bidrage til friheden, hvis de ønsker at nyde dens frugter. Det indebærer blandt andet, at deres døtre skal have fri adgang til både svømmehaller, diskoteker og danske kærestere.

I modsat fald skal – og jeg mener: SKAL – de pågældende rejse tilbage og praktisere deres forbud og påbud i deres fattige og triste Må-ikke-lande.

H.V.

Fremmedsproget "dansker"

"Det har formentlig undret mange at opleve en dansk statsborger, som ikke kan tale dansk. TV-avisen interviewede forleden aften pr. telefon Omar Maarouf, som sidder fængslet og dømt til døden for terrordrab i Marokko. Omar talte i dansk TV på arabisk (eller dårligt engelsk, det var ikke til at høre). Det var i hvert fald ikke dansk. Hans udtalelser var så af TV-Avisen oversat og tekstet på dansk.

Men hvorfor kan en person, der har fået tildelt dansk statsborgerskab, ikke tale dansk? Svaret er, at et flertal i Folketinget – inklusive Venstre og de Konservative – i 1990'erne og helt frem til folketingsvalget i 2001 frejdigt bevilgede dansk statsborgerskab til massevis af indvandrere, som ikke kan tale eller forstå dansk."

*Frank Dahlgaard, tidl. MF,
i Berlingske Tidende 18/7 03.*

Ritzau-hyldest til islamisk terror

De fleste medier meddelte 13. maj med Ritzau som kilde, at en aktivist er blevet stillet for retten anklaget for at stå bag terrorbomben på Bali sidste år.

Brugen af ordet "aktivist" er bemærkelsesværdig. Aktivist anses almindeligvis for at være et positivt ladet ord. Det bruges oftest om sympatiske mennesker, som yder en frivillig indsats i en god sags tjeneste.

Man vil derimod aldrig se ordet brugt om personer, som almindeligvis anses for mindre sympatiske. En nazist kan være nok så aktiv, - han vil aldrig blive kaldt aktivist.

Med sit ordvalg sætter Ritzau islamiske terrorister på linie med Greenpeace-aktivister, som ønsker at beskytte hvalerne.

Ritzaus ordvalg er derfor intet andet end en hyldest til islamisk terror.

Ritzau har også sans for brug af negativt ladede ord. Sådan skrev Ritzau f. eks. i anledning af DDFs landsmøde i 1996: "Den Danske Forening, der ligesom Dansk Folkeparti slår på udlændingefobi, omend med nazister blandt medlemmerne - i mere raceideologiske toner".

H.V.

Ægteskab og familiesammenføring

Folketinget vedtog i juni sidste år en ændring af udlændingeloven for at standse misbruget af reglerne om familiesammenføring. I kraft af disse regler var indvandringsstopet af 1973 blevet sat fuldstændig ud af kraft. F. eks. er antallet af herboende tyrkere blevet fordoblet siden da.

Det drejer sig om lov nr. 365 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven og ægteskabsloven med flere love.

Loven trådte i kraft d. 1. juli 2002.

Loven indeholder to vigtige bestemmelser, som siden har givet anledning til megen debat, fordi de har generet mange forelskede danskere, som hverken er involverede i tvangsægteskab eller kædeindvandring.

For det første er det nu et krav, at både den udenlandske og den danske part er mindst 24 år.

Dernæst skal de to parter samlede tilknytning til Danmark være større end deres samlede tilknytning til et andet land.

Den Danske Forening mener om disse bestemmelser, at hvis bestemmelsen om tilknytning blev administreret konsekvent, så ville 24-års-reglen være overflødig, - og så ville loven ikke genere nogen etnisk dansker.

Grunden er følgende:

Når f. eks. en herboende person af tyrkisk herkomst bliver gift med en tyrker fra hjemlandet, så siger det sig selv, at den samlede tilknytning er størst til Tyrkiet. Ægteparret burde derfor ikke kunne få ophold i Danmark.

24-års-reglen skal modvirke tvangsægteskaber, men da ægteparret ikke kan få ophold i Danmark, tilkommer det ikke Danmark at blande sig i, under hvilke omstændigheder ægteskabet er indgået. Reglen er derfor overflødig.

For en etnisk dansker, som gifter sig med en udlænding, vil tilknytningen i de fleste tilfælde være 50/50. Der burde ikke være noget til hinder for, at de kan slå sig ned i Danmark. Igen er 24-års-reglen overflødig.

Grunden til, at den overflødige 24-års-regel er blevet indført, er den samme som grunden til, at etniske danskere generes af lovændringen: Loven administreres, som om en udlænding, som har fået dansk statsborgerskab, er 100% dansk.

Denne tolkning er åbenlyst urimelig. Hvis det er nødvendigt at indføre en bestemmelse, som skal hindre vedkommende i at indgå tvangsægteskab, så er vedkommende ikke dansk!

Hvis vedkommende oven i købet dagligt taler sit oprindelige hjemlands sprog, dagligt ser TV fra hjemlandet, holder ferie i hjemlandet hvert år og kun omgås folk fra hjemlandet, - så må der da i det mindste være nogle få procents tilknytning til hjemlandet, hvorfor tilknytningen til Danmark må være mindre end 100%.

Bestemmelsen om tilknytning er rimelig og volder ingen problemer for etniske danskere. Den skal blot administreres i overensstemmelse med forholdene i den virkelige verden!

Dokumentation:

Lov nr. 365 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven og ægteskabsloven med flere love

§ 9. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til

1) en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der (...)

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, kun gives, såfremt ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til Danmark er større end ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til et andet land.

Udlændingestyrelsens præcisering af tilknytningskrav:

Det er en betingelse for familiesammenføring, at ægtefællernes/partnerens eller samlevernes samlede tilknytning til Danmark er større end deres samlede tilknytning til et andet land.

Når Udlændingestyrelsen skal afgøre, om tilknytningskravet er opfyldt, lægges bl.a. vægt på:

- hvor lang tid personen i Danmark og ansøgeren har boet her i landet.
- om én eller begge har tilknytning til andre personer i Danmark, fx familie.
- om én eller begge har forældremyndighed over eller samværsret med mindreårige børn i Danmark.
- om én eller begge har gennemført et uddannelsesforløb eller har fast tilknytning til arbejdsmarkedet i Danmark.
- hvilke danske sprogfærdigheder de har.
- hvor stor en tilknytning de har til et andet land, herunder om de har været på længerevarende besøg i det land.
- om ansøgeren har børn eller anden familie i et andet land.

H.V.

Ulandshjælp skadelig under alle omstændigheder

Reelt vil det øge ulandshjælpen, hvis man indlader sig på de tanker, som udenrigsminister (1983-1993) Ellemann og senere Dansk Folkeparti har mumlet om, at Danmark skal betale for at oprette flygtningelejre i Muhamedaniens nærområder. Hvad værre er, at til de økonomiske Ebberrød Bank-manøvrer vil man ved at etablere sådanne danskerinvesteringer givetvis skabe forbindelser mellem os og vedkommende region, som vil øge musliminvasionen til Danmark. (Jfr. også min bog "De Fremmede i Landet", 1994, s. 62f.).

Ikke desto mindre sagde Venstres udviklingspolitiske ordfører Pia Larsen til Berlingske 15. august 2002, at vi nu skal bortøde de besparelser på flygtningekontoen i Danmark (skønsmæssigt 200 millioner i 2002), som VOK-forliget om udlændingepolitikken har medført. Disse og andre penge har vi imidlertid hårdt brug for til at klare nogle af problemerne for danskere i Danmark.

Tilsvarende indvendinger kan rettes mod de planer, som to danske ministre (udenrigs- og flygtningeministre) ifølge nævnte avis sysler med. De vil flytte 100 millioner af den for 2003 planlagte ulandshjælp og stille pengene til rådighed for andre stater end vore p.t. 15 faste modtagerlande. Så de selv får en mulighed for bedre at håndtere deres egne flygtningeproblemer. Afvandringen bliver så stækket ved, at skurkelandene, der forfølger deres egne borgere, får penge til at anvende til at lette livet for dem, der støtter diktatorerne.

Al erfaring viser, at når MF'erne starter nye ulandsprojekter, vil udgifterne hertil på finansloven vokse eksplosivt.

Mogens Glistrup

Drømmer Dream-gruppen?

Hvis 60.000 indvandrere uden arbejde betyder 28,2 mia. kr. pr. år, jf. Ritzaus artikel, der refererer Dream-gruppen i Ekstra Bladet 26/6, så kunne det være interessant at få oplyst, hvor meget det betyder, at her er mere end 8 gange 60.000, hvoraf mindst 3/4 er uden egentlig indtjening med og uden statsborgerskab.

Ebbe Vig

Bilisme uden biler

Vore juridiske og sproglige begreber er noget rundt på gulvet, siden vore ypperste væsener på disse områder, Højesteret og Dansk Sprognævn, er faldet hinanden om halsen i enighed om, at man sagtens kan godkende begrebet: Racisme uden racer, og bruge det både i sprogplejen og retsplejen.

Fremtidig kan man åbenbart frigøre begrebet racisme helt fra det altid noget uldne racebegreb. Det giver mulighed for at bruge ordene racisme og racistisk vilkårligt om (nogle?) forhold og personer. Da disse ord i umindelige tider er blevet udstyret med en negativ ladning og nedsettende klang, vil de fremover i endnu højere grad end hidtil få karakter af rene skældsord uden noget realindhold.

Hvordan det under disse omstændigheder går med antiracismen og antiracisterne er uklart. Kan de også uden videre udstyres med racisme-navnet pga deres opslugthed af begrebet. Sprognævnet har jo vist stor forståelse for at "registrere" det samme ord med stik modsatte betydninger (forfordele!).

Det er da forståeligt nok, at nogle straks har draget den konsekvens af den overraskende dom i Pia Kjærsgaards sag, at så kan man da ikke længere opretholde straffelovens § 266 b, den såkaldte racismeparagraf. Den må da forudsætte, at der er et realindhold i racismebegrebet, og at

ordene ikke blot er skældsord eller nedsettende betegnelser uden dækning i faktiske forhold.

Ja, gid det var så vel. Så var der måske udsigt til, at vi kunne bevare vor politiske ytringsfrihed. Den har det ellers haft mørke udsigter med efter de seneste undertrykkelsesdomme i henhold til den famøse knebleparagraf.

Men, man skal som bekendt ikke sælge skindet, før bjørnen er skudt. Der kan lige så godt ske det stik modsatte. Når man kan anvende racismebegrebet uden forbindelse med dets rod, kan man jo henføre snart sagt alle ytringer om de fremmede ingressorer, der ikke regnes for politisk korrekte, til at omfattes af den beskudte paragraf og rammes efter den.

Vore konventionsglade politikere og jurister vil sikkert ikke så let give slip på deres kære § 266 b. Den er jo efter deres mening en dansk indrømmelse til imødekommelse af den internationale menneskeretskonventions art. 20 stk. 2 og konventionen om afskaffelse af racediskrimination (Karnovs Lovsamling 11. udg. Bd.1, 1987, s. 227 note 27).

Jo, som en bekendt af mig sagde: Racisme uden racer er som at tale om bilisme uden biler.

Det giver ikke nogen mening. Men det er svært at komme udenom.

S.D.

Et hovedproblem

"...

Vi har en stadig stigende byrde af indvandrere fra fremmede kulturer, som ikke ønsker integration. De undergraver hele velfærdssystemet og skaber kriminalitet og usikkerhed. Det multikulturelle samfund, som vokser frem, vil gøre danskerne til et mindretal i løbet af det 21. århundrede og fundamentalt ændre vores demokratiske model. En fjerdedel af alle børn i København fødes nu af ikke-vestlige mødre. Både Venstre og de Konservative lukker øjnene for, at indvandringen vil knuse vort værdigrundlag. Vi er nødsaget til at stoppe unødvendig indvandring og sætte gang i repatrieringen."...

Mogens Camre, medlem af Europaparlamentet for Dansk Folkeparti, om "Danmarks tre hovedproblemer" i Berlingske Tidende 24/7 03.

Borgerligt svigt

"Tænksomme politikere har endnu en gang slået fast, at menneskerettighedskonventionen med dens forrykte bestemmelse om, at der ikke må forskelsbehandles på grundlag af nationalitet og religion, er en hindring for at føre en fornuftig og nationalt ansvarlig fremmedpolitik. Også Storbritanniens socialdemokratiske premierminister Tony Blair har som bekendt erkendt, at et opgør med de forældede internationale konventioner er en forudsætning for at få bremset masseindvandringen, og det samme har flere anerkendte eksperter. At venstrefløjen i den forbindelse skriger op, kan ikke undre. Derimod skuffer det, at politikere langt ind i de borgerliges rækker viser sig som det fundamentalistiske præsteskrabs tro disciple."...

Mads Kierkegaard i Berlingske Tidende 11/7 03.

Grænser for selvmordstrang og forræderi?

Kritisk gennemgang af den nye bog "Grænser for indvandring?", som allerede i sin titel giver lidt for store indrømmelser til den herskende tendens. For Danmark er slet ikke et indvandringsland.

Af Bent Jacobsen

Jeg går ud fra, at titlens spørgsmål må være ment stærkt ironisk. For hvis nogen i ramme alvor betragter spørgsmålet som seriøst, viser det klart hvor forrykt vor tid er blevet. Alle tænkelige grænser for indvandring er forlængst overskredet for Danmarks og det øvrige Europas vedkommende. Nationalstater, som faktisk er bestemte folkeslags fædrelande, kan slet ikke have kvoter for indvandring. Et fædreland er først og fremmest et fællesskab af blodbeslægtede, deraf følger som en overbygning kulturfællesskabet.

Splittergale kulturer skal helt klart ikke kunne bruge os til kolonisering for religiøst påbudte formeringskrige. Verden er forlængst uhyggeligt overbefolket set i relation til dens ressourcer. Uanset hvor enormt et potentiale for udvandring kulturelt underudviklede lande kan udvikle, kan et potentiale for indvandring hos os overhovedet ikke diskuteres.

Titlen ment som chokmiddel er næppe heller egnet til at skræmme den splittergale kosmopolitiske mafia, der tilsyneladende ønsker et »verdensfolk« placeret i Europa, om det så resulterer i den vestlige civilisations undergang og europæiske folkeslags udskiftning og uddøen.

Men i forordet går tilsyneladende ud fra, at landet er indvandringsland, også for muhamedanere. Kun kan det diskuteres, hvor mange vi kan modtage i fremtiden uden sammenbrud. (Mulighed for at det danske folk går i opløsning og forsvinder omtales ikke). Der snakkes om et stærkt forøget potentiale (behov?) for indvandring fra især islamiske lande.

Omfanget af indvandring hos os skal med andre ord afhænge af den gode vilje (eller mangel på den) til børnebegrensning i disse lande! Er der virkelig nogen, der tror, at man kan stoppe religiøst betinget formeringsvanvid ved at skabe afløb i det overbefolkede Europa for det?

Masseindvandringen skyldes slet ikke naivitet, storsindethed eller misforstået godhed som antydnet, men afsporet ideologi og kosmopolitisk konspiration, med

eller uden marxistiske rødder.

Søren Lind Jensen har i første kapitel »Fra fortid til nutid i immigrationsmæssigt og demografisk lys« på glimrende vis påvist, at Danmark helt op til vor tid aldrig har været indvandringsland. Vi har kun modtaget små antal fra nære lande. De tilførte (i modsætning til nutidens koloniserer) landet en del faglig ekspertise, og deres kultur bekræftede vores egen. En sober, seriøs og historisk korrekt analyse uden overdrivelser. (En ting, som synes at være gået hen over hovedet på samtlige debattører, er at befolkningen heller ikke blev spurgt dengang.)

SLJ skriver bl.a., at der aldrig har stået i nogen konvention, at indvandrere skulle have ret til familiesammenføring til det land de har valgt at slå sig ned i.

SLJ anslår (som et yderst realistisk skøn), at 190.000 af fremmed herkomst er udgået af DS' statistikker, og bliver registreret som »indfødte danskere«, blot fordi mindst én af forældrene har opnået dansk statsborgerskab, og blot ét af børnene er født her i landet. Så bliver hele børneflokkene til »danskere« (også født i hjemlandene). Hvem troede at over en kvart million tredielandsindvandrere kun havde under 100.000 børn i alt?

Dette fortræffelige og objektive kapitel afslører reelt også den såkaldte flygtningepolitik som et kolossalt svindelnummer, der udelukkende havde til opgave at multietnisere Danmark – for de fleste af »vore« politikere består nemlig af yderst tjenstvillige, overbeviste medlemmer af den kosmopolitiske mafia. »Flygtningene« har stort set bestået af 5% alternative diktaturtilhængere og 95% lykkejægere.

I kapitlet »Tal om indvandring« af Jørgen Clausen bringes en stor mængde skemaer og figurer, vildledende, fordi mange af dem må være »barberede«, en følge af overførslerne af efterkommere til danskergruppen, som påvist af SLJ. Fx hævdes på side 97, at gammeldanskerne »i de næste 30 år kun forventes at vokse

med ca. 300.000 personer«! (Med et fødselstal for gammeldanske kvinder på kun 1,4 barn??? Væksten (plus meget mere) består derfor helt indlysende af naturaliserede fremmedes børn! Kan JC ikke se det, er han med til at føre læserne bag lyset. Hvis der årligt dør 60.000 gammeldanskere, og antallet af nyfødte ditto kun dækker 2/3 af dette tal, vil de 30 år tværtimod give et fald i antallet af gammeldanskere på 600.000.

Af størst interesse er de prognoser fra Danmarks Statistik der klart viser, at landets oprindelige befolkning uden ringeste tvivl vil blive udskiftet med materiale fra Mellemøsten, Nordafrika og Vestasien. De vidt forskellige prognosers eneste forskel er tempoet i udskiftningen. Flertallet vil i værste fald skifte om 30 år, og ca. 100 år udgør den mest »optimistiske« prognose. (Et virkeligt ynkeligt endeligt for de stolte vikingers folkestammer ...)

Ingen af disse prognoser er naturligvis spor acceptable i et folks fædreland! De såkaldte stramminger vil, om så de skærpes, ikke forhindre denne nationale og folkelige katastrofe, som derfor kun kan afværges gennem massive repatrieringer – også af dem, der uden skygge af berettigelse har opnået statsborgerskab.

Også interessant er tabel 11, der viser den skjulte arbejdsløshed i landet. Over en halv million kunne sættes i arbejde, hvis der var vilje til en ægte omskoling.

Sidst i kapitlet spørger Clausen om, hvor den maksimale belastning ligger, økonomisk og i antallet? Han accepterer med andre ord fortsat indvandring, uanset konsekvenserne i førnævnte prognoser. Men det danske folks udskiftning, opløsning og udslættelse er overhovedet ikke acceptabel over nogen tidsramme, og vor pligt er ikke at dele vort land med nogen. Verden var overbefolket, før »humanisterne« mangedoblede fattigdommen ved at skabe befolkningsekspllosionerne, og derved satte fremtiden over styr. At flytte dem herop giver ikke flere levnedsmidler eller ressourcer i verden, vel? Misvisende statistik over en alt for stor hidtidig indvandring kan ikke retfærdiggøre galskabs fortsættelse, og danskere er ikke genetisk affald, der trænger til at blive udskiftet.

Malplaceret medfølelse

Morten Lintrup beskriver i sit absolut udmærkede essay »Empati, fodbold og mediernes rolle« det nyere begreb empati – en servil (nærmest pervers) indlevelse i fx fremmedes situation – idet man ser helt bort fra selvforskyldtheden i deres hjemlandes problemer, som udelukkende har årsag i disse landes kulturelle underud-

viklethed. (Kulturberigelse???)

Empati betyder indfølelse, evne til at sætte sig ind i andres (åbenbart især fremmedes) følelser på en forstående, accepterende og venlig måde (altså fuldstændig kritikløst, klart et 68'er-fænomen! Islamlobbyen er eksperter heri, ret sygt skulle man mene, fordi netop medfølelse med »de vantro« jo ikke lige netop er muhamedaneres stærke side ...)

ML bringer mange groteske eksempler fra medierne på denne særlige form for sygelig menneskedyrkelse, hvor fornuften kobles fra, fordi man kun lader (ideologisk bestemte) følelser råde. Resultatet er en virkelighedsfjern og skandaløs kritikløshed over for især muhamedanerne, hvis bekendte mangel på selvkritik vist må udgøre verdensrekord. Også indenfor demografiske emner er man i korrekte kredse totalt blottet for sand indsigt (da man stædigt fastholder, at ulande ikke må kritiseres, selv om seriøs kritik er grundlæggende for al sand videnskab).

Især eksemplerne fra Brugsens medlemsblad »Samvirke« og dagbladet Politiken (Shariaposten) er typiske, men fænomenet er generelt. Empati er åbenbart meget skadeligt for sand indlæselsevne, der medfører realitetssans. Mediernes empathiske metode bliver i sig selv en opskrift på fordomsfuld og forvrænget misinformation om befolkningspolitiske emner. Og når nutidens »forskere« laver prognoser om verdens befolkningstilvækst, indregner de en lang række optimistiske forudsætninger om generelt faldende fødselsrater, der reelt er ren ønsketænkning. Positive fordomme er langt farligere end negative. Aldeles ufortjent og ukritisk medfølelse kan være resultatet. (Vi må skam ikke hade noget, om det så var nok så velbegrundet. Det ville jo være »højrepopulisme« og propaganda. Efter samme opskrift måtte »pæne folk« vel heller ikke hade Hitler eller Stalin?).

Muhamedanerbyrden

Jens Lintrup refererer i kapitlet »Indvandring og velfærd« de mange indbyrdes uenige bud på, om det er en belastning for velstand og velfærd at lade indvandringen fortsætte! Absurde holdninger herom bringes i kapitlet, baseret på falsk ekspertise og gale myter, og endvidere fremføres citater fra personer, der har beholdt

deres sunde fornuft. Seriøse undersøgelser viser nemlig helt entydigt, at det ville være en stærk forøgelse af en allerede alt for stor belastning. En fortsat indvandring vil uundgåeligt få velfærdsstaten til at bryde sammen.

JL begynder desværre med at påstå, at indvandringen også er en gevinst for det

kun være ressourcer til 1,8 milliard. Og vores levestandard er ikke for høj.

(Hvis man bestandig firer på sine egne holdninger over for bastante kosmopolitpampere, der hele tiden flytter den politiske midte, ender man til sidst med at stå med ingenting. Medløbere for EU's herskende politiske mafia kører jo blot videre med deres gale

påstande om, at kultur er uafhængig af hvem der bor i landet, som om kultur ikke var folkebunden.)

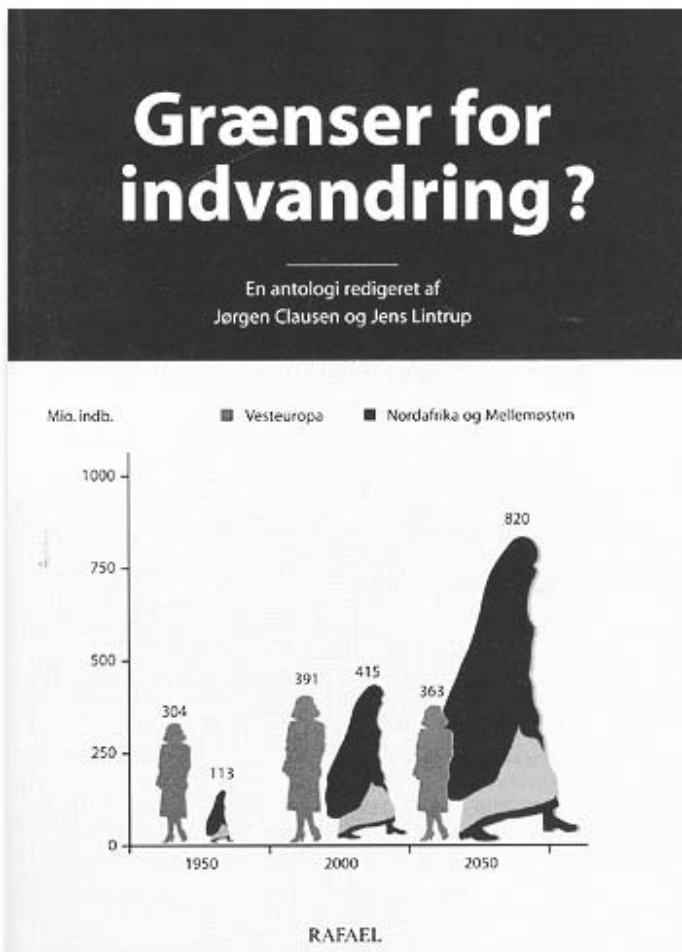
JL's påstand om, at Asatroen ikke ville kunne få et moderne samfund til at fungere, må jeg afvise som belægsløst sludder. Asatroen ville forlængst være blevet reformeret. Og lidt mere vikingeblood i danskernes årer ville bestemt ikke være dårligt i forsvaret af vore slægters retmæssige arvegods, Danmark.

Truslen fra EU

Annemarie Engels alarmerende bidrag »Pas på Europa« er absolut det bedste i bogen, og det påviser et tyrannisk forræderi, netop fordi EU's forfatningsforslag er proppet til randen med bindende ideologi. Akkurat det værste tænkelige grundlag for et såkaldt fællesskab af nationer. (Den franske revolutions totalitære tankesæt sat sammen af elitære overmennesker à la Rousseau.) Dette er ikke samarbejde, men destruerende ensretning kombineret med folkeopløsning.

AE stiller en række spørgsmål angående indvandring, og spørger så om nogen i Europa har styr på tingene. Nej, svarer AE, der findes ingen sammenhængende og konstruktiv politik på dette område. (Det tror pokker, indvandring i overbefolkede fædrelande er ikke blot galskab, men tillige landsforræderi.) De findes to trusler mod identiteten i Danmark og de andre europæiske lande: indvandringen og unionen. Begge dele ophæver nationalstater og de europæiske landes kulturer. (Politikerne fungerer som lakajer for en kosmopolitisk mafias projekt-mageri.)

Budskabet om ubegrænset fremmedtilgang er smart placeret i denne EU-for-

danske samfund! Det er jeg stærkt uenig med ham i. Landet har som sådan aldrig haft behov for egentlig indvandring, selv om vi muligvis har haft nytte af tidligere smågrupper. Men masseindvandringen af især stærkt kulturfjendtlige vildfremmede elementer udgør kun en belastning, og intet folk i Europa har ønsket den. (Folkestyret må være afskaffet ad bagdøren, og de fremmede udgør en langt større belastning for Europa, end en lavere produktion ville have udgjort.) JL efterlyser til slut seriøs forskning, der kan vise, om indvandring er nyttig eller skadelig for Danmark. Men forskning er overflødig, vort land er intet indvandringsland. Intet land i verden har brug for indvandring. Alle lande har derimod brug for at nedsætte deres befolkningstal. Hvis hele verden skulle have dansk levestandard, ville der

fatning. For socialdemokraterne er masseindvandring af fremmede et middel til magt. Det alternative flertal skabte med udlændingeloven og de facto-reglen muligheden for et permanent flertal i fremtiden sammen med indvandrerne. Videst muligt indvandring og højest mulig ulandsbistand, der blot øger de fattige ulandsmasser fremmer dette. (Reelt landsforræderisk, antifolkeligt og antidemokratisk mod oprindelsesdanskere.)

Dette svarer til tankesættet hos EU-forfatningstilhængerne: Hvad betyder et magtskifte, når oppositionen er tvunget til at føre samme politik, fordi denne er fastlagt i forfatningen! Et »demokrati« der i praksis fungerer som et permanent diktatur er værre end et åbenlyst diktatur, fordi dette enorme hykleri overfladisk set er moralsk uangribeligt.

Kun de i vor egen grundlov beskrevne frihedsrettigheder hører hjemme i en forfatning. Bestemmelser for lighed og solidaritet må aldrig stå i en sådan, især ikke når de gælder for hele menneskeheden. Dersom der ikke kan gøres forskel mellem indfødte og udlændinge, er statsborgerskabet værdiløst. (Hvis et folks ret til og mulighed for at bestå skal respekteres, må dette tyranniske juristeri afvises.)

EU's såkaldte værdier er diametralt modsatte af Grundlovens ånd, der afviser kollektivismen og politisk styring oppefra ved hjælp af konventionernes dogmer. (Grundlovens ånd er frihed, ægte demokrati er helt igennem pragmatisk. Konventionernes lighedsrettigheder foregiver at være individrettigheder, men det er svindel. Kun frihedsrettigheder kan være individuelle, mens samtlige lighedsrettigheder reelt er kollektivistiske.)

I forfatningen ændres menneskerettigheder for fremmede fra noget frivilligt til tyranni og tvang, der skal fremme folkeopløsningen i EU. Lighed for hele verdensbefolkningen vil være døden for fx danskerne som folk. (Men euromafiaen har udtalt denne dødsdom!)

EU er gennemsyret af både katolsk og liberalmarxistisk 68'er-ideologi. Magthaverne har afskrevet deres egne folkeslags ret. (Det må til gengæld være disse folkeslags ret at gøre op med disse gangstere.) Vejen til den nye udgave af Sovjetunionen går gennem et hav af overtrædelser af Grundloven, hvis ånd og bogstav i mange år er blevet ignoreret, på forskud for dens ophævelse. (Dårligere »repræsentanter« kan et folk simpelthen ikke have. At ignorere grundloven er grundlovsbrud, og det er simpelthen kriminelt og fortjente straf og dom. Men hvem skal dømmes de skyldige, når de beskyttes af immunitet, og når domstolene er med i det?) Forræ-

deriet begyndte med den vildt overfortolkede § 20, som blev sneget ind i Grundloven af 1953 i ly af tronfølgerloven. Som AE skriver: Hvor blev et »Center til iagttagelse af Grundlovens overholdelse« af? Og et »Institut til forskning og værn om den personlige frihed«? Sådanne kunne vi trænge til.

AE fremsætter en række overordentligt fornuftige forslag til både de hjemlige og EU's ledende politikere. Nødvendige for at frelse Europa. Jeg tror desværre ikke de stupide pampere vil lytte til dem – de er kun ude på at styrke magteliten. Lighed betyder for dem ensretning og magtkoncentration, efter devisen: del og hersk, helt i imperialistisk ånd. EU-chartret vil kontrollere og ensrette alle lande. Ensretning er totalitært, om man så foregiver de allerhøjeste og ædleste idealer.

(Det synkefrie Europa fejrer sin kommende undergang med et orgie af ædel og ophøjet (farisæer)moral og rethaveri, verdensfjern etik og smukke hensigtserklæringer. Floskler og fraser i oceaner. Alt sammen udelukker et reelt forsvar.)

§ 20 om overdragelse af suverænitæt bør fjernes fra Grundloven, og alle slavebindende (folkeopløsende) konventioner, traktater og chartre opsiges. (De beskrevne rettigheder skal kun gælde i hjemlandene og ingen andre steder. Asylbegrebet skal afskaffes og afløses af en hård kurs mod formeringskrigens diktaturstater.)

AE skriver et sted, at reglen bør være assimilation eller hjemsendelse. Ellers udvikler man indbyrdes fjendtlige parallelsamfund. Sund fornuft. (Men hun har nu ikke ret i, som hun skriver andetsteds, at alle ateister er menneskedyrkere eller ideologiske besatte overmennesker.)

Kritisk lys på forskningsfup

Jens Lintrup afslører i sidste kapitel i hvor høj grad den »politiske korrekthed« korrumpere samfundsforskningen. Et af de værste af magthavernes nyeste påfund på dette område er det komplet overflødige »Akademiet for migrationsstudier i Danmark«. (Et nyt fup-institut, der skal bruge masser af skattekrone på en ny fup-videnskabsgren i fup-Danmark: Studier i folkeopløsning ...)

JL hævder, at personen der pressede udlændingeloven af 1983 igennem, professor Hans Gammeltoft Hansen, er en højt respekteret jurist, og at Folketinget var i god tro som følge af deres etiske holdninger, men at de seneste 20 års udvikling har været præget af en utrolig naivitet. (Nogle år tidligere udtrykte en socialdemokratisk såkaldt samfundsforsker et inderligt ønske om fem millioner ny-

danskeres indvandring.) Er det ikke snarere JL, der er naiv?

JL hævder, at der er tre problemer i forbindelse med indvandringen. Den gale befolkningstilvækst i de islamiske lande, der stadigt forværrer forholdene dernede, og som han betegner som en voldsom vækst i »potentialet for indvandring«. Dernæst Danmarks sociale og sundhedsmæssige omkostninger ved indvandring, hvor vrøvlet fra DI og LO om, at aldringen af danskerne skulle resultere i et fald i velfærd omtales, skønt indvandringen tværtimod vil bringe os fra asken i ilden. Og så problemerne i forbindelse med såkaldt integration, hvor muhamedanerne helt indlysende vil fravælge vor kultur som fælleskultur. (Alle tre punkter burde være mere end nok for enhver til at afvise indvandringen som princip. Status for en nationalstat som fædreland kan højest være en beskeden gensidig etnisk udveksling med nærtstående folkeslag fra samme kulturkreds som vores. Denne udveksling gælder helt klart kun individer der kan assimileres – fortrinsvis udlændinge der indgiftes i det danske folk.)

JL erklærer sig som glødende tilhænger af demokrati og menneskerettigheder. (Det er jeg absolut ikke i internationalt regi. Rettigheder er udelukkende et nationalt anliggende, ligesom pligter. Og det gælder både omfanget og hvem de skal gælde. Det er folkestyre, i modsætning til diktatur udefra der udelukker det. Og hvor er så »demokratiet« henne?)

Til slut bringes et bilag med officielle tekster, der belyser det snedige edderkoppespind, der slavebinder Europas stater til islamisering og kolonisering – med folkeopløsning som hensigt og resultat. Ikke en eneste af paragrafferne respekterer oprindelige folkeslags ret til at bestå og videreføre sig i deres egne lande, en ret der står langt over fremmede individers opdigtede rettigheder! Alt dette opstyltede humbug skal blot retfærdiggøre pampernes grænseløse magtstræb.

De fleste af bogens debattører tør ikke sige hvad der faktisk er nødvendigt, eller også tror de (som de fleste velmenende) på humanisternes etiske humbug. Folkeopløsningsmaterialet skal repatrieres til deres hjemlande, og vi skal ud af denne union, medmindre den totalt ændres og erstattes af »Alliancen af frie folkestyrede Fædreland«, et samarbejde helt uden EU-kommission og EU-parlament.

Grænser for indvandring?

*En antologi redigeret af
Jørgen Clausen og Jens Lintrup.
Rafael, 2003. 216 sider. 199 kr.*

Barcelona-processen

En tilføjelse til omtalen af den Europæisk-Arabiske Dialog i sidste nummer af Danskeren.

EU er gennem den såkaldte Barcelona-proces eller det Europæiske Middelhavs-samarbejde ved at udvikle sig uden for Europa. Barcelona-processen er en udvikling af 1970'ernes Europæisk-Arabiske Dialog, der - som det plejer at siges i denne sammenhæng - har fået et mere stuerent navn. Barcelona-processen blev startet i november 1995 via en erklæring fra EU's udenrigsministre og de 12 partnerlande: Marokko, Algeriet, Tunesien, Egypten, Israel, Jordan, Syrien, Libanon, palæstinenserne, Tyrkiet, Cypern og Malta.

Indenfor Barcelona-processen er der ifølge et regeringsmemorandum (21/5 2003) indgået associeringsaftaler med omkring ti arabiske stater. Af de otte, som hidtil er blevet underskrevet og blevet godkendt af samtlige EU-lande, er fem trådt i kraft, nemlig aftalen med Tunesien, Marokko, Israel, Jordan og palæstinenserne. Sverige ratificerede aftalen med Egypten i juni 2001, med Algeriet i april 2002 og med Libanon i juni 2002. Malta, Cypern og Tyrkiet er p.t. uden for, da de skal være nye EU-lande. Problemer er dog opstået med Jordan og Syrien, som nægter at godkende EU's krav om demokrati og menneskerettigheder. De modsætter sig også, at NGO'er skal indgå i samarbejdet.

De arabiske stater, som allerede har associeringsaftaler med EU, kræver, at Jordan og Syrien skal blive medlemmer trods deres afvisning af demokrati og menneskerettigheder. De mener også, at samarbejdet er alt for Europa-centreret og kræver større respekt for arabiske synspunkter.

Solidaritetsens omkostninger

Solidaritetsen med de arabiske lande giver sig bl.a. udtryk i EU's Middelhavsbestand (MEDA). Denne bistand omfatter i 2002-2006 5,35 milliarder euro plus kreditter på 7 milliarder euro fra den Europæiske Investeringsbank. Yderligere 1 milliard euro er sat som reserve. I syvårsperioden beløber EU's Middelhavsbestand sig til 13 milliarder euro. Støtten er i øvrigt hævet fra 3,425 milliarder euro i 1995-99.

Ved et udenrigsministermøde i Valencia blev der truffet en principbeslutning om at oprette en Middelhavstiftelse, og den 6. maj 2003 besluttede Kommissio-

nen under interne forhandlinger i Athen at skænke 5 millioner euro til stiftelsen på betingelse af, at deltagerlandene skænker mindst lige så meget. Yderligere 6 millioner euro er afsat til samarbejde om retslige spørgsmål og indenrigsspørgsmål, bl.a. på familierettens område, hvor sharia ifølge de arabiske deltagerlande skal respekteres.

De arabiske stater er utilfredse med den vedtagne sum på 6 millioner euro for 2002-2004, som de synes er for lille. I den handlingsplan, som blev vedtaget på udenrigsministermødet i Valencia, talte EU-parlamentet om at oprette en parlamentarisk forsamling for Middelhavsområdet, dvs. de arabiske stater: "The creation of a Euro-Mediterranean Parliamentary Assembly as proposed by the European Parliament."

I deres associeringsaftaler stiller de forskellige arabiske stater forskellige krav til EU. Algeriet vil fx have lettelse for de arabiske landes statsborgere for så vidt angår visa og liberale regler for besøg i EU-landene. Jordan betoner den økonomiske bistand og kræver tiltag mod den økonomiske ulighed og arbejdsløsheden i de arabiske lande.

Samtlige såkaldte samarbejdslande kræver "en betydelig forøgelse i den Europæiske Unions finansielle assistance til sine partnere"! Samt "forbedring af levevilkårene for migranter, der lovligt bor i Unionen."

I associeringsaftalen med de enkelte

lande findes også indskrevet de samme sociale rettigheder for fx marokkanske borgere og deres familier, som arbejder i et europæisk land, som for EU-borgerne selv. Samme vilkår som for EU-borgerne skal gælde ved sygdom, graviditet, invaliditet, alderdom, erstatning til efterlevende og ved arbejdsulykker, erhvervs-sygdomme, dødsfald, arbejdsløshed samt familiechecks, pensioner og forskellige former for livrente, som skal kunne overføres til hjemlandet, fx Marokko.

Formålet med samarbejdet er et frihandelsområde omkring Middelhavet fra og med 2010.

Hvorfor er der så stor tavshed omkring Barcelona-processen? Jeg tror, at mange i EU vil være interesseret i en redegørelse for associeringsaftalen med de arabiske stater, da det jo som sædvanlig er de europæiske skatteborgere, der skal stå for festen, med nedskæringer i deres egen velfærd som konsekvens.

Inger-Siv Mattson

Dige eller vige

"Ved et offentligt foredrag om islam på et fransk universitet lykkedes det de muslimske arrangører at gennemtrumfe, at mænd og kvinder skulle sidde adskilt. I dag er det tilladt at bære det muslimske tørklæde i de tidligere gennem-sekulariserede franske undervisningsinstitutioner. Overalt i Europa forlanger muslimer – med støtte fra europæiske organisationer – det arabiske sprog promoveret. Koranskoler er skudt op. Liberale muslimer og ikke-muslimer trues eller mødes med vold i særlige bykvarterer. Imamer hetzer mod de vantrø."

Helle Merete Brix og Farshad Kholghi i Berlingske Tidendes kronik 9/7 03.

Center til overvågning af muhamedanismen

Det er et sympatisk forslag, folketingsmedlem Jesper Langballe gør sig til talsmand for, når han foreslår midler overført fra Dansk Center for Internationale Studier og Menneskerettigheders holocaust-afdeling til forskning af kommunismens forbrydelser under den kolde krig.

Der er imidlertid grund til at advare imod, at man fortaber sig i de forbrydelser, som blev begået i "de stærke mænds tidsalder" i forrige århundrede. En overgang havde næsten alle lande en "stærk" mand. Danmark havde den alfaderlige Stauning. Men moderne samfund lader sig ikke styre af stærke mænd og kom-

mandøkonomier. Det er et overstået kapitel i historien.

Der er derimod al mulig grund til at studere og overvåge de forbrydelser, som er blevet begået igennem 1400 år i det totalitære system, som i sin tid blev grundlagt af den såkaldte profet Muhamed.

Et center til studie og overvågning af islams forbrydelser har betydeligt større aktualitet end studier i "de stærke mænds tidsalder" i forrige århundrede.

Et sådant center ville tjene Danmark til ære og ville fastslå Danmarks position som europæisk foregangsland.

H.V.

“Vi kan godt finde ud af, hvor du bor”

Muhamedanere optræder som herrefolk på danske hospitaler

Hvis en dansker bliver syg eller kommer til skade i udlandet, vil hovedsagen for vedkommende normalt være, at den akutte, stedlige lægebehandling er nogenlunde forsvarlig og betryggende inden den efterfølgende, selvfinansierede transport til hjemlig viderebehandling. I anden eller allersidste række kommer det, hvis den udenlandske måde at gøre tingene på er anderledes end dansk skik og brug. Vigtigst er den lægelige indsats, mens måden, den lægges til rette på, er underordnet.

Det samme gælder på ingen måde størstedelen af de muhamedanere, der opholder sig i Danmark, når de kommer under hospitalbehandling her: Uforskammet, urimeligt krævende og til tider truende optræden, ligegyldighed over for indgåede tidsaftaler, hensynsløs og støjende adfærd over for andre - danske - patienter samt regelret plåt og svindel er derimod så udbredt, at det ligner mere end blot en tanke.

Og så koster det de skatteydende danskere penge. Masser af penge, som dansk hospitalsvæsen i disse år enten ikke har nok af, eller som det formentlig langt fra altid forstår at få det bedst mulige ud af, når det kommer an på sygehusvæsenets organisation. Sidstnævnte skal ikke endevendes her, men når penge i hospitalsvæsenet er bortødslet én gang på grund af urimelig patientoptræden på hospitalerne, bliver situationen næppe bedre, da penge jo kun kan bruges én gang.

Den udmelding fik Danskerens redaktion fra en kvinde i fyrrerne, der efter en snes års ledende arbejde på et hospital i Københavnsområdet har forladt en synkende skude til fordel for et job i det private erhvervsliv. Hun kunne simpelthen ikke holde det ud mere: Stadigt dårligere organisation kombineret med stadig flere urimeligt krævende muhamedanske patienter blev den dråbe, der fik hendes bøger til at flyde over.

Henvendelsens anledning var en artikel, der blev bragt i BT 26/4-03 med overskriften “Muslimer behandler os som slaver - arabisksprogede patienter, der går bersærk og betragter sygeplejerskerne som slaver. Det er hverdagen på danske hospitaler”.

En københavnsk sygeplejerske, der udtalte sig anonymt, udtalte til avisen:

“Vi har oplevet, at somaliske patienter, som har tisset på gulvet i en skål, vil have, at vi samler det op. Nogle - det er mest mændene - vil slet ikke snakke med os. De fleste får så mange gæster, når de er indlagt, at det er svært at komme til. De respekterer ikke besøgstiderne, og det generer de andre patienter, som deler gang med dem. Vi har også prøvet, at nogle råber ad os og ikke vil snakke med os. Mændene kigger op i loftet, når vi henvender os til dem. Vores personale bliver yderst provokeret af deres opførsel.”

Kvinden, der i nærværende sag har henvendt sig til Danskeren, ønsker også at være anonym og hun ville gerne meddele, at hun kunne genkende alt det, der stod beskrevet i BT, fra sine egne oplevelser. Hun ønskede egentlig også at være anonym i sin tid på hospitalet. For på navneskiltet, der var hæftet på hendes uniform, holdt hun i de senere år altid sit ikke helt almindelige efternavn overklæbet.

Bemærkningen “Vi kan godt finde ud af, hvor du bor” har hun nemlig hørt mere end en enkelt gang, når hun jævnligt måtte stille krævende, muhamedanske patienter stolen for døren. Og anledningen var mange:

Patienter, der indkaldes til morgen- eller formiddagsundersøgelser, kommer ikke sjældent flere timer for sent, fordi beduin-kulturens sene eller natlige familieliv åbenbart gør det vanskeligt for kulturberigerne at møde på tidspunkter, der er normale efter den danske omgangsform, de vel ellers må anses for at have valgt ved at tage ophold i landet. Følgeligt må den tolk, der næsten altid må skaffes for hospitalets regning, vente mindst en halv

time, førend aftalen aflyses - men tolkens honorar til en timepris i omegnen af 400 kr. skal hospitalet betale alligevel. Da en lægeundersøgelse ofte medfører blodprøveudtagning og røntgenoptagelser, der derfor også bestilles tid til, må der således aflyses tre reservationer i systemet på grund af muhamedansk natteroderi eller almindelig slendrian. Og når så for sent fremmødende får besked om at stille sig om bag i køen - så skorter det ikke på brug af ordet “racist”.

Almindeligst er problemet med sjoflede aftaler. Ud over eksemplerne fra BT-citater ovenfor sker det heller ikke sjældent at fremmødte (til tiden) under kraftig protest nægter at bruge den tildelte tolk eller besværer sig over den vagthavende læges køn.

Blandt specialiteterne kan endelig nævnes to eksempler:

Det opdages, at en ung muhamedansk kvinde søger fremkaldt abort på et lånt sygesikringsbevis - åbenbart skal familien intet have at vide, inden den tilkommende (fætter?) skal familiesammenføres med sin brud. Og for en arabisk kvinde, der undersøges efter fødsel af flere dødfødte og misdannede børn, fastslås det efter en DNA-analyse, at børnenes far skam også er far til kvinden selv ...

Keld Rasmussen

Ren - uren?

Gertrud Georgsdatter Galster har udgivet et 40-siders hefte, “Rene griserier”, om grisens nytte og om dens plads i vor kulturhistorie. Som protest mod tolerancen over for den islamiske ren-uren ideologi, der mange steder i Vesten er ved at fortrænge grise fra det offentlige rum. Fx i Nordengland har en skole forbudt historien om “De tre små grise”, og i Norge har børneafdelingen på et sygehus fjernet et billede af en glad gris. Som forfatteren skriver: “Fremmede skal ikke komme og diktere os noget om grise. Grisebasser er nogle dejlige dyr og meget nyttige.” Det dokumenterer hun til fulde i sit hefte, der er skrevet i en ægte dansk, humoristisk tone, milevidt fra muhamedanernes forkrampede alvorsmandsopdelinger og renfærdighed.

Heftet kan købes for 25 kr./stk. (5 stk. for 100 kr.) hos forfatteren,

Kvarnholm,
S-28791 Strömsnäsbruk,
gertrudgal@minpost.nu

Integrations-idioti

Det officielle Danmarks propaganda for "øget integration af nydanskere på arbejdsmarkedet" har hele foråret og sommeren 2003 nået nye usmagelige højder med udgivelse af flere tryksager, der sigter på etnisk opdragelse af det offentliges ledere, lefler for de muslimske indvandrere for at få disse til at søge job i det offentlige, tillige med at man sigter på at holdningspåvirke den almindelige dansker.

Jeg tænker det gang på gang, når jeg ser en ny tåbelig indvandrer-publikation betalt af mine skattepenge: Nu skal du til det igen. Pløje dig igennem beskrivelser og målsætninger for endnu et manisk forsøg på såkaldt integration af indvandrere fra tredjeverdenslande.

Tiden, jeg bruger på at gennemlæse rædslerne, er selvfølgelig min egen ubetalte fritid, hvorimod de lystige svende fra henholdsvis Personalestyrelsen, Finansministeriet, Forsvaret og DSB fra start til slut bliver aflønnet for deres arbejde til såkaldt ekspert-honorar.

Men lad os se på, hvad katten har slæbt ind denne gang.

Personalestyrelsen: "Mindst 3,5 procent af dine medarbejdere bør være af anden etnisk baggrund end dansk"

Under dette slogan og slet skjulte krav har personalestyrelsen udsendt en større publikation til samtlige offentlige arbejdspladser, hvori den statsansatte leder "kan læse om, hvordan andre statslige arbejdspladser integrerer etniske minoriteter. Ledere, medarbejdere og tillidsrepræsentanter fortæller åbent om deres erfaringer"

Og hvad er det så for en slags erfaring, man har indhentet?

At det selvfølgelig kun er af den positive slags er jo givet på forhånd tillige med, at personer der har en negativ indstilling til det nye trækken-ned-over-hovedet-på-folk tiltag, selvfølgelig ikke kommer til orde.

Efter at finansminister Thor Pedersen i et forord til hæftet som en anden ypperstepræst har velsignet og lovprist det herlige etniske og multikulturelle arbejdsmarked, er tiden kommet til hans eftersnakkende menighed, der under paroler som "Forskellighed er en nødvendig og styrke" giver den fuld etnisk gas.

Udlændingestyrelsen: "Nordisk statsborgerskab er ikke længere et krav"

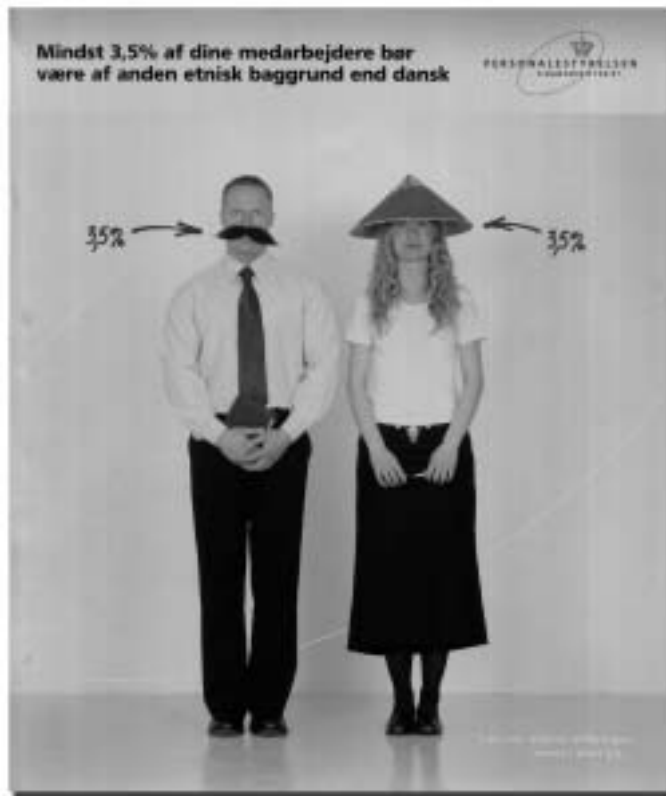
"Udlændingestyrelsen har fjernet formelle barrierer og gjort en målrettet indsats for at få ansat medarbejdere med anden etnisk baggrund en dansk. Det er langt hen ad vejen lykkedes. Da styrelsen som en af de første statslige arbejdspladser i 1996 gik i gang med at arbejde aktivt med etnisk ligestilling, var der 4-5 medarbejdere med etnisk minoritetsbaggrund. I dag er der mere end 35."

Så flot lægger Udlændingestyrelsen ud med deres præsentation i publikationen.

Længere henne i præsentationen forklarer kontorchef Lene Vejrum fra Udlændingestyrelsen, at to af kravene til udlændinge, der ønsker ansættelse i udlændingestyrelsen, er, at man skal have tidsubegrænset opholdstilladelse, samt tillige ikke må have en sag under behandling i styrelsen under ansættelsen. "Udover dette blev vi enige om, at der ikke er særlige habilitetsproblemer for etniske minoriteter", siger Lene Vejrum.

Bemærk ordlyden: "Vi blev enige om". Hvem var det, der blev enige? Var det det samme hold af stupide eftersnakkere, der plaprer lystigt i kor, hver eneste gang danskerne beriges med et nyt etnisk tiltag? Selvfølgelig var det da det. For hvem ellers end lige de højtråbende parole-soldater kan ikke se et habilitetsproblem i at for eksempel en muslimsk tjentjener behandler en anden muslimsk tjentjeners ansøgning om opholdstilladelse i Danmark?

Artiklen sluttes af med, som alle de

andre artikler i publikationen med et såkaldt "Fakta afsnit".

Her får man oplyst, at dansksvage indvandrere, efter de er blevet ansat i Udlændingestyrelsen, får tilbudt danskundervisning i arbejdstiden.

Statens Serum Institut: "Forskellighed bliver et plusord"

Statens Serum Institut er selvfølgelig også med på spøgen:

"Befolkningsudviklingen med små ungdomsårgange kræver, at Statens Serum Institut er en attraktiv arbejdsplads for den arbejdskraftreserve, der er på vej ind på arbejdsmarkedet, heriblandt personer med anden etnisk baggrund end dansk", fortæller personalechef Lars Meyer. "Det er baggrunden for, at instituttet udover en mangfoldighedspolitik har sat fokus på metoder til effektiv rekruttering og respektfuld integration af medarbej-

dere med etnisk minoritetsbaggrund.

"Respektfuld integration af medarbejdere" – Må jeg være fri! Det lyder som det værste halefald overfor en flok aggressive andengenerations indvandrere på gadeplan, der iklædt hip-hop bukser, stjålne guldkæder og fuck-dig-kasketter kræver respekt om deres person.

Men den gode Lars Meyer forsætter:

"I samarbejde med et konsulentfirma satte instituttet fokus på alle aspekter i rekrutterings- og udvælgelsesprocessen... Vi afholdt derudover et seminar hvor vi trænede forskellige ansættelsessituationer."

Hvilke ansættelsessituationer der sættes skarpt på, kan vi kun gisne om, men i fakta afsnittet under Statens Serum Instituts målsætninger får vi oplyst, at *"man arbejder på at fjerne eventuelle holdningsmæssige og andre barrierer i forhold til forskellige ansøgere og medarbejdere"*.

Altså åbent etnisk holdningsmæssig meningspåvirkning og skjult sindelagskontrol af værste skuffe!

Told og Skat: "Det skulle gerne give god omtale".

I publikationen opræder Told og Skat med følgende ordlyd:

"Told og Skat har vundet flere priser for kvaliteten af deres administrative systemer. Interessen for integrationsarbejdet er også stor, og Told og Skat var den første statsinstitution, der meldte sig ind i "Foreningen til integration af nydanskere på arbejdsmarkedet."

"Vi laver ikke positiv særbehandling, det vil blot ende med ulykkelige partnerskaber, hvor job og menneske ikke passer sammen. Og vi giver altid jobbet til den bedst kvalificerede. Men vi kigger målrettet efter de mere specielle navne, når der kommer ansøgninger ind", fortæller chefkonsulent Lars Tjørby Rasmussen.

Endnu en gang må man altså lægge øjne og ører til en gang sludder og vrøvl. Hvis man "målrettet kigger efter de mere specielle navne", når der indkommer ansøgninger, ja så har man selvfølgelig fastlagt en ansættelsespolitik, der ikke er i Jensens favør.

Told og Skat er da også meget bevidste om hvor i hvilke medier, de placerer deres jobannoncer:

"Med viden om at personer med etnisk minoritetsbaggrund sjældent læser de store dagblade, bruger man annoncekronerne der, hvor der er størst chance for, at annoncen bliver læst. Det kan være Søndagsavisen eller gratisaviserne".

Lars Tjørby Rasmussen afslutter artiklen med den for tiden så populære ned-

gørelse af alt dansk:

"Endelig valgte vi for nogle år siden at sætte en kvinde, der var mørk i huden, på forsiden af en ny pjece om vores fuldmægtiguddannelse. I stedet for den sædvanlige Stryhnsfarve. Det skulle gerne appellere til etniske minoriteter".

Kriminalforsorgen: "Forskole for etniske minoriteter der ønsker at blive fængselsbetjente".

I takt med, at flere og flere af de indsatte i de danske fængsler og arresthuse er indvandrere, har kriminalforsorgen forsøgt også at få indvandrere til at stå på den anden side af tremmerne.

Læs blot hvad kriminalforsorgen skriver om sig selv i deres præsentation:

"Kriminalforsorgen har siden begyndelsen af 2000 målrettet arbejdet med etniske minoriteter. Indsatsen består i 'Projekt øget rekruttering af fængselsfunktionærer med flerkulturel baggrund', der er forskoleforløb, der skal klæde etniske minoriteter på til at søge stillinger indenfor fængselsvæsenet.

Forløbet har været annonceret i Søndagsavisen og lokalaviser samt i radioen et par gange. Ansøgerne har forskellige baggrunde, men kendetegnende for dem som gruppe er tolerance, motivation, seriøsitet, at de har styr på deres liv og lyst til at satses. De opfatter sig selv som to kulturelle."

Nu hænger fedt flæsk og store ord jo som bekendt ikke fast i halsen, og bag ved de mange flatterende superlativer om vores påtvungne nye landsmænd kan man da også forstå, at på trods af "specialkurser" osv. er det ikke altid, at de seriøse og tolerante to-kulturelle indvandrere har haft kundskaberne i orden.

John Ebbe Hansen, der er ansvarlig for fængselsfunktionærerne under deres uddannelse, fortæller her om en håbefuld Hassan: *"Jeg havde en utrolig velkvalificeret prøveansat, der havde lidt problemer med det danske sprog og ikke kunne forstå mine tilbagemeldinger om, at han skulle have ekstra danskundervisning. Han opfattede det som en kritik og blev ked at det – han havde jo arbejdet så hårdt på at lære dansk!"*

Altså en **utrolig velkvalificeret** ansøger der ikke forstod tilbagemeldinger på dansk!

Arbejdsdirektoratet: "En målstyret indsats".

I Arbejdsdirektoratet sidder en pige med ben i næsen. Hendes navn er Merete Roos. I Arbejdsdirektoratets præsentation lover hun ikke bare at opfylde regeringens krav – Nej hun byder så sandelig

også over:

"I direktøren for Arbejdsdirektoratets kontrakt står, at direktoratets mål er, at 3,5 procent af de ansatte skal være indvandrere eller efterkommere fra tredjeverdenslande"

"I dag er vores mål 3,8 procent", siger kontorchef Merete Roos. "Vi er en pligt-opfyldende arbejdsplads, og når vi har sat os nogle mål, så sigter vi mod dem".

Det er jo intet mindre end fantastisk. Her har vi endelig en arbejdsplads, der tænker selv. I stedet for blot at tage regeringens krav for gode varer, ja skovler man her mere kul ind i integrationslokomotivet og lover ekstra bonus integration på 3,8 procent!

Hvor stort! Klassens duks Merete Roos er sikkert ikke vidende om, at hendes retorik bringer tankerne tilbage på det stalinistiske diktatur, hvor arbejdslejerne indbyrdes konkurrerede mod hinanden for at opfylde de tåbelige krav og kvoterner, der ovenfra blev udstukket som vinden blæste.

Og hvorfor er der for øvrigt kun opstillet krav om indvandreres procentvise andel inden for det offentlige. Hvad med de kriminelle, narkomanerne, de enlige mødre, de homoseksuelle, sortseerne. Skal de ikke også have tildelt en sikret ret til en procentdel af arbejdsmarkedet?

Men Merete Roos er ikke færdig endnu:

"Vi ansætter kun de bedst kvalificerede ansøgere, men vi læser ansøgningerne fra etniske minoriteter med større opmærksomhed end tidligere, og det har øget antallet af kandidater med etnisk baggrund, der kommer til jobsamtale".

Endnu engang: Dette kan ikke lade sig gøre. Enten har man før i tiden skøjtet let hen over ansøgningerne, eller også diskriminerer man i dag danskerne med denne udmelding.

Og sådan fortsætter publikationen side op og side ned med statsarbejdspladser, der alle som én har haft positive oplevelser med de populære indvandrere.

Efter at have pløjet sig igennem artikler fra Højvangsseminariet i Glostrup, Fødevaredirektoratet og Socialministeriet, der alle er suppleret med billeder af statsansatte personer, som er iklædt multi-etniske klovnekostumer, kommer læseren til bagsiden af publikationen, hvor der er vedlagt et såkaldt "Integrations-kit" bestående af et indisk kastemærke samt et fælt diktator-overskæg a la Saddam Hussein ledsaget med følgende ordlyd:

"Mindst 3,5 procent af de statsansatte bør være af anden etnisk baggrund. Derfor fremsendes dette integrations-kit til

dig som en hjælp, hvis du endnu ikke har opnået dette. Kittet skal ses som en midlertidig løsning.”

Og således er det vel meningen at chefen og de ansatte skal påføre sig de fantastiske sjove og geniale ting, indtil den til bevidstløshed nævnte kvote på de magiske 3,5 procent er nået.

Dumt, danskfjendtligt og barnagtigt.

Forsvaret: ”Brug for alle unge”.

Forsvaret har, uden større held, igennem de sidste år forsøgt at hverve indvandrere til en karriere indenfor hæren, flyvevåbnet og søværnet.

Oberstløjtnant Jørgen Storm, chefen for forsvarets værnepligt og rekruttering, har om nogen forsøgt at sætte sit fodaftryk i den våde integrationsasfalt, men til trods for forsvarets målrettede rekrutteringsforsøg af indvandrere har kampagnerne ikke været kronet med held.

I det nyeste nummer af gratisbladet ”Krigeren” – ”magasinet for alle med interesse for det danske forsvar” har man derfor iværksat et nyt grinagtigt tiltag (se også nærværende nr. af Danskeren s. 4-5).

Det farvestrålende blad, der udsendes til abonnerende unge mennesker samt ligger på posthuse og uddannelsesinstitutioner, sætter under overskriften og temaet ”Brug for alle unge” alle propaganda-kanonier i stilling for at rekruttere flere indvandrere ”i overensstemmelse med regeringens ønske om at bryde den negative sociale arv for unge med anden etnisk baggrund”.

Temanummeret er bygget op over tre artikler. Alle identiske, lige ud over at den første artikel bringes på dansk, hvorefter de næste er trykt på tyrkisk og arabisk.

Læs lige de sidste linjer én gang til. For at rekruttere indvandrere til de tre annoncerede uddannelsesgrene: Konstabel, Reserveofficer og Officer af linjen, henvender man sig nu til indvandrere på de muslimsk dominerede fremmedsprog, til trods for at der i samtlige jobbeskrivelser er fremhævet, at det forventes at ansøgerne i folkeskolen/gymnasiet har tilegnet sig gode karakterer i dansk!

For at gøre klovneriet fuldendt har man fået en sergent Jawad Sundoo til at lægge navn og kontrafej til den dansk/tyrkisk/arabiske artikel, der imidlertid langt hen ad vejen er en tro kopi af de officielt opstillede betingelser for en karriere inden for forsvaret.

Men lad os se på hvad den gode sergent/Forsvarets værnepligt og rekruttering skriver om kampagnen:

”Kampagnen rummer flere forskellige tiltag. Det første af disse tiltag er besøg af

rollemodeller på skoler i udvalgte områder af Danmark. Rollemodellerne er unge med anden etnisk baggrund, der har valgt – et for indvandrere og efterkommere utraditionelt erhverv – eksempelvis som VVS-mand, sergent, politibetjent eller pædagog. Det er rollemodellernes opgave at være med til at motivere og inspirere andre unge i deres uddannelsesvalg.

Rollemodellerne er som nævnt kun første initiativ i kampagnen. Der arbejdes i øjeblikket på også at få involveret forældrene for på tilsvarende vis at få informeret og vejledt disse om det danske uddannelsessystems mange tilbud. Endvidere er der lagt op til et samarbejde landets skolevejledere imellem, således at de gode erfaringer skolerne gør sig videregives, ligesom et tværsamarbejde mellem skole og fritidsaktiviteter ligger i støbeskeen.

Kampagnen ”Brug for alle unge” bygger således på en langsigtet strategi, hvis formål er at styrke integrationen af unge med anden etnisk baggrund i uddannelsessystemet og på arbejdsmarkedet”.

Så vidt Forsvarets værnepligt og rekruttering. Kampagnen ”Brug for alle unge” burde være navngivet ”Brug for alle indvandrere”. For det er ikke på nogen måde danske mænd og kvinder kampagnen sigter mod.

DSB: ”Konduktøren kommer fra Congo”.

Nogle af landets dyrest betalte journalister arbejder på DSB-gratisbladet ”Ud & Se” der med et gennemsnitsoplæg på over 232.000 ligger og flyder overalt – nu også i undertegnede skraldespand.

I bladet fra maj 2003 gør man en stort nummer og forside ud af, at DSB just for nylig har ansat 2 damer fra et land, der kalder sig ”Den Demokratiske Republik Congo”.

I den temmelig intetsigende artikel inde i bladet kan man endvidere dygtiggøre sig med viden om, at den ene af kvinderne ”er vild med uniformer og har været det siden hun var lille”. Tilligemed er der små interviews med to andre indvandrere fra henholdsvis Libanon og Irak, der ligesom kvinderne er trukket i DSB’s uniformer.

Alt sammen højst sandsynligt sat op for at gøde jorden for at danskerne fremtidig skal til at vænne sig til at blive billetteret af indvandrere, samtidig med at DSB selvfølgelig kan bryste sig med at have opfyldt deres etniske kvote, hvilket der heller ikke lægges skjul på i artiklen:

”I disse måneder kommer der ikke alene nye farver uden på DSB’s tog. Nogle af de DSB-mennesker som passagererne møder i togene, har nemlig også nye kulører. DSB gør i øjeblikket en ekstra indsats for at få uddannet flere folk med etnisk baggrund så de kan komme ud og arbejde på skinnerne og stationerne. Det

første kuld nydanske togførere er på vej”.

Ved gennemlæsning af de forskellige tiltag for at rekruttere flere indvandrere til de offentlige arbejdspladser der sideløbende har fyringsrunder, er der ingen tvivl om, at staten i disse tider åbenlyst er ved at ændre sin ansættelsespolitik fra en tidligere slet skjult indvandrer-særbehandling til, at indvandrer-ansøgere til mulige jobs nu officielt bliver foretrukket frem for danske ansøgere.

Dette faktum var allerede for lang tid siden den almindelige opfattelse hos menigmand, uden man dog havde noget at hænge hatten på.

Det har vi nu. Maskerne er faldet.

Niels Bach

Retspolitisk forening

Omar Maarouf dømtes den 11. juli til døden i sit hjemland Marokko for samarbejde (*det svenske ord "samröre" er egentlig bedre*) med den forbudte gruppe "Salafia Jihadia". Denne sigtedes for flere mord på marokkanere, der ignorerede islamiske leveregler, samt for et brutalt terrorattentat i Casa blanca den 16. maj 2003, hvor 44 mennesker massakreredes. Allerede for fem år siden konstateredes det ved en razzia i Bryssel at Maarouf kunne have forbindelse til terrorvirksomhed.

I TV-nyhederne 14/7 udtalte Maaroufs advokat, **Claus Bergsøe**, sin sympati for Maarouf med behørig tvivl om anklagernes rigtighed. Dommen var "modbydelig". Ikke et ord om de myrdede marokkanere og - de 44 sønderrevne lig. Maaroufs ven i Danmark, Said Mansour, bakkede op: Maarouf "var 100 % uskyldig".

Vil TV-journalisterne hvidvaske Maarouf?

Byrådsmedlem for CD, Ben Haddou, er derimod meget kritisk mod den yderligtgående Taouba-moské på Nørrebro, hvor Maarouf holdt til.

Moskeens folk og Maaroufs venner afviser kritikken, udtrykker deres sympati for Osama Bin Laden og bedyrer Maaroufs uskyld.

Naturligvis. Med eller uden brug af "taquia!"

Taquia er islams lovlige ret til at lyve for at vildlede og forvirre de vantro.

68'ernes advokater er stadig på barrikaderne. "Retspolitisk Forening" og "Demokratiske advokater" stammer fra de kommunistbejstrede 70'ere.

"Demokratisk" har som bekendt en anden betydning i marxistisk ideologi end i oldtidens Grækenland. Se blot på det hedengangne Sovjet eller dagens Sverige.

"Demokratiske Advokater" anbefales i Socialistisk Håndbog i 70'erne, da Bergsøe og hans kollega Thorkild Høyer arrangerede rejser for foreningen til Maos Kina og arbejdede for datidens blomsterbørn.

"Retspolitisk Forening" stiftedes i 1978 på initiativ af Jørgen Jepsen, som blev formand. Han sad i mange år i bestyrelsen for Landsforeningen for Mentalhygiejne og var således - sammen med politiske meningsfæller - medansvarlig for dens samfundsundergravning indenfor diverse felter. Foreningen modtog millioner i statstilskud, men afsløredes til sidst af rigsrevisionen, hvilket ikke er ensbety-

dende med at de engagerede personers virke ophørte.

Andre kendte jurister i "Retspolitisk Forening"s bestyrelse var Jan Schultz-Lorentzen og Henrik Zahle. Schultz-Lorentzen (hvis kone i parentes sagt var sekretær ved Mentalhygiejnens Ungdomsklinik) var især optaget af at nedgøre politiet.

Henrik Zahle var redaktør ved jurabladet "Retfærd", der præsenterede sig som et "tidsskrift for marxistisk retsvidenskab". "Retfærd" uddeltes på universiteterne for at vinde proselytter blandt jurastuderende. Fra starten 1976 blev bladet udgivet af det røde forlag Modtryk i Århus, siden af Universitetsforlaget og nu af DJØF (Jurist- og Økonomforbundets Forlag).

Den 22. maj 1979 arrangerede Retspolitisk Forening, Demokratiske Advokater og "Karen og Rudis venner" en høring om isolationsfængsling. Anledningen var sagen imod den østtyske spion Jørg Meyer ("Rudi Samiec"), som en tid arbejdede som STASI-agent i Danmark og var tilknyttet Jacob Holdts projekt "Amerikanske Billeder". Han blev den 11.5.79 ved Østre Landsret idømt 6 års fængsel og udvisning til DDR.

Høringen var - som sædvanligt i den slags situationer - fuldkommen domineret af venstreaktivist fra psykiater Finn Jørgensen og psykolog Ida Koch til Ole Espersen og Preben Wilhjelm m.fl. Lignende høringer fandt sted på Christiansborg og i DR.

Claus Bergsøe havde protesteret mod, at Chr. Vilhelm Hagens ikke var blevet beskikket som forsvarer for Jørg Meyer, sådan som denne udtrykkeligt havde ønsket, og Hagens råbte op om "Berufsverbot". Retsvæsenet var betænkelig ved Hagens, som var DKP-medlem (MB-kand. i Gentofte), engageret i "International forening for de demokratiske jurister" og de kommunist-venlige venskabsforeninger Dansk-Tjekkisk Selskab og Dansk-Cubansk Forening og sagfører for den østtyske ambassade. Som en løsning beskikkede man så Hagens som den ene af to forsvarere. Hagens ønskede straks sin klient undersøgt hos psykiater Mogens Jacobsen. Denne hørte til Mentalhygiejnens politiserende psykiatere og måtte være rette mand, hvis man skulle fremtrylle en dokumentation for at politi og domstol ved isolationsfængsling havde påført Jørg Meyer mentale skader!

Hagens anmeldte også PET for at

have tvunget eller truet Meyer til at udtale sig.

Der blev senere rejst sigtelse mod Hagens for at have videregivet PET-materiale til nogle journalister (Berl. 3.12.81). Det kunne give op til et års fængselsstraf skrev JP 28.5.82. Sagen begyndte i byretten 3.6.82 for lukkede døre. På grund af disse sigtelser afvist han som advokat for den spionsigtede Arne Herløv Petersen,

Advokat Bergsøe brugte som sagt TV-nyhederne til at tale marokkaneren Maaroufs sag. Han beskytter de svage og de fremmede! I HK-bladet "Replik" november 1999 skrev Charlotte Hindø og Lars Normann:

"Advokaterne Claus Bergsøe og (hans kompagnon) Hanne Reumert træder ofte frem i medierne og forsvarer retssikkerheden og demonstrerer deres solidaritet med samfundets svage" - "men på deres eget kontor gælder kun cool business." - "De bliver begge ofte brugt som eksperter i medierne, når emner som retssikkerhed for borgerne og overgreb mod fremmede står på dagsordenen. Her demonstrerer advokaterne gerne deres solidaritet med de svage". HK-artiklen fortæller, hvordan Claus Bergsøe ignorerede sin advokatsekretærs rettigheder og fyrede hende ulovligt under hendes graviditet. Efter en langtrukket retssag dømtes han ved landsretten til at betale hende 240.000 kr. i erstatning.

Solidariteten med "de svage" afhænger tilsyneladende af de svages politiske observans, men TV-journalisterne kan bruge ham til at give nyhederne "den rette vinkel".

G.Johnsen

Udlændingebyrden

"...Det danske samfund og ikke mindst den ældste og svageste del af befolkningen føler nu daglig de alvorlige konsekvenser af udlændingebyrden. De store problemer er veldokumenterede i rapport efter rapport, hvis tørre tal er skræmmende tale. Alligevel kunne statsministeren i et interview i foråret uden at blinke (og uden modsigelse) erklære, at Danmark havde den store fordel at være et homogent samfund. Det tyder ikke på, at det for alvor er trængt ind i regeringschefens bevidsthed, hvordan det ser ud i det land, han står i spidsen for..."

Professor Bent Jensen i Berlingske Tidende 4/7 03

Stop islamiseringen

”... Jeg er dødhamrende bekymret for, hvordan Danmark og Vesteuropa vil udvikle sig i de ca. 30 år, jeg har tilbage at leve i. Mit dejlige land, som er i fuld gang med at blive ghettoiseret, fordi så få af magtens mænd og kvinder tør kalde en spade en spade. Af den simple grund at de ikke mærker udviklingen på egen krop.

...

Det er nødvendigt igen og igen at understrege, at der er et modsætningsforhold mellem islams og vestens idealer og orienteringspunkter. Islam prøver at sætte skel (f.eks. mellem rent og urent), udgrænse, afskære, opdele osv. og i øvrigt henholde sig til ydre kontrol (dresscode, kønsopdeling etc.). De vestlige (og dermed danske) idealer tilsigter lige muligheder for alle og minimering af forskelsbehandling samt indre styring ved hjælp af tilegnede ”rationelle” moralbegreber. F.eks. at kun, hvad der skader andre, er forbudt.

Foden skal sættes ned nu, hvis det da ikke allerede er for sent.”

Lektor Lone Nørgaard i Berlingske Tidende 17/6 03.

Farmand-injuriesag

Siden midten af 90-erne har ”nazijægeren” Frede Farmand kørt en af sine talrige mammutinjuriesager mod kultursociolog Jacques Blum og journalist Eva Bøggild.

Den udløstes, da de to ikke nøjedes med at være skeptiske over for hans mange påstande og ”arkivarens” optræden i nazikredse under besynderlige omstændigheder, men også skrev herom i endda særdeles skarpe vendinger.

Farmand fik – igen – fri proces, skønt sådant normalt ikke gives til sagsøgere i injuriesager. På den måde blev han i stand til på det offentliges regning økonomisk at udmatte de to, så at de til sidst måtte opgive at fortsætte. Sagen endte derfor med, at de for et års tid siden blev dømt for injurier ved landsretten, hvor de i øvrigt slet ikke mødte op.

En komite samler nu ind til en hædersgave til dem til dækning af de idømte celebret omkostninger. Retssamfundet viste således sin værdi ved at tilkende Farmand et beløb langt ud over, hvad der normalt opnås ved den slags lejligheder. F.eks. lå det tårnhøjt over, hvad f.eks. Ole Hasselbalch fik tilkendt i den tilsvarende filibusterinjuriesag, som Farmand anlagde mod ham, og som endte, da Hasselbalch pillede Farmands ”dokumentations”materiale i stumper og stykker, så at Farmand selv blev dømt for injurier i stedet.

En selvbestaltet aktionskomité indsamler nu penge til en hædersgave, der skal hjælpe Eva Bøggild og Jacques Blum ud af de økonomiske følger af dommen. Komiteen består af Agnete Weis Bentzon, Peter Brandes, Elon Cohn, Maja Lisa Engelhardt, K. Hillingsø, Per Lachmann, Bent Lexner, Jan Lexner, Bent Melchior, Bernhard Posner, Herbert Pundik, Eli Skop, og Hanne Trautner-Kromann.

Bidrag kan indbetales på girokonto 301 7664, adv. K.L. Nemeth, under mærke: ”Blum og Bøggild” eller via netbank reg.nr. 2150, kontonr. 0567240878, mærke: ”Blum og Bøggild”.

Yderligere oplysning kan fås hos Bernhard Posner, Hammerensgade 3, 1267 København K., telefon 33 11 97 87, e-mail: bernpo@get2net.dk eller Hanne Trautner-Kromann, Eckersbergsgade 31, 2100 København Ø, telefon 35 26 12 94, e-mail: hanne.tk@teol.lu.se

O.H.

Vore livreddere

”...Kun 44 pct. af indvandrene inklusive de mange familiesammenførte fra overvejende muslimske lande har arbejde. 56 pct. er ledige – og overordentlig mange af dem vil efter alt at dømme aldrig få nogen kontakt til arbejdsmarkedet. Velfærdsstaten vil bryde sammen alene på grund af den hovedløse tilstrømning, som skiftende danske regeringer har opfordret til, siden vi fik udlændingeloven af 1983. Ved den lejlighed udtalte Preben Vilhjelmsen, MF for VS, at der over en længere årrække kun ville komme omkring 500 familiesammenførte til landet som følge af en mere lempelig praksis. Der kom i virkelighedens verden små 300.000...”

Professor Bent Jensen i Berlingske Tidende 4/7 03.

Muhamedansk mentalitet: Selvretfærdighed og aggression

Som man ved er det arabiske samfund et ”skammens samfund” men vores er baseret på skyldfølelse. Her er nogle udpluk fra en lang artikel af Palæstinenser Hussein Shehadeh som er født og opvokset i Jerusalem og er journalist og foredragsholder med speciale i islam og den arabiske verden.

... Vreden vokser sig større i ungdomsperioden, den periode, som det arabiske barn - dreng eller pige - er den mest belastende og frustrerende af alle. Drengen er afhængig af sin fader og ønsker at gøre sig fri af denne afhængighed. Underlagt sine omgivers strenge restriktioner bliver han tvunget ud i en stadig større seksuel og følelsesmæssig fortrængning; i denne alder har han ingen status, for han er stadig økonomisk afhængig og lever i skyggen af sin fader; han er tvunget til at være servil og underdanig. Idet hans følelse af personlig utilstrækkelighed nu er på sit højeste, er han ikke langt fra at blive knust under en følelse af afmægtighed og ubetydelighed.

... Sex er i familien et forbudt emne, og seksualitet bliver tilsløret ved tavshed og hemmelighedsfuldhed. Barnets oplevelse af sex er kaotisk, smertefuld og ydmygende.

... Det er interessant, at det arabiske sprog ikke indeholder et udtryk for ordet

”skyld”. Ordet ”Dhanb”, som betyder ”forkert handling” og ordet ”Mudhnb” som betyder ”en, der gør forkert” har ikke den samme betydning som skyld, som udtrykker forståelsen af at have begået en forkert handling, og at man lider invidigt på grund af dette.

... Det er indlysende, at et udviklet superego forudsætter en evne til at føle ansvarsfuldhed. Men det skampåvirkede barn har udviklet en fornemmelse af, at det aldrig er ansvarligt, at det aldrig har skylden. ... Ligesom indstillingen til hemmeligholdelse er der her udviklet en refleks for ”det er ikke min skyld”, ”det er ikke mit ansvar, det er en andens ansvar”. I ens egne øjne er man altid ”mazlum” (uretfærdigt behandlet, gjort til syndebuk) i.e. offer for en eller anden, eller et eller andet over og højere end en selv. ... Fordi barnets eneste forsvar for modvrede og latterliggørelse (i familien, min tilføjelse) er underkastelse, kan det ikke betragte sig som andet end ”mazlum” i.e. ikke ansvarlig. ... Ego’ets kompensation ligger i at befri sig fra dette pres, som tynger så hårdt, og at finde afløb for de fortrængte behov. Den form for opførsel, som denne kompensation antager, er præcis den kategoriske og selvcentrerede opførsel, som udviser en ligegyldighed over for mennesker og samfund”.

Islamisk land?

”Store dele af befolkningen er overhovedet ikke i berøring med det danske samfunds bærende principper og har ikke del i den kollektive hukommelse. De får deres nyheder fra mellemøstlige medier og deres grundlæggende forestillinger fra importerede imamer. Et skræmmende indblik i denne tankegang fik man forleden, da et medlem af Københavns Borgerrepræsentation uden blusel erklærede, at Danmark allerede er et islamisk land. Alle de efter hans mening gode ting i Danmark skyldtes nemlig islam! Og alle de dårlige ting i de islamiske lande – undertrykkelse, korrupsion, fattigdom, uvidenhed – skyldtes ikke islam, men andre ting! Man kan trække på smilebåndet ad den slags nonsens. Men det er ikke spor morsomt. Det er selve landets fremtid som civiliseret retsstat, der står på spil. Er regeringen helt på det rene med det?”

Professor Bent Jensen i Berlingske Tidende 4/7 03.

“Liberale råd til Bertel Haarder”

I Politiken 9. juli har Kjeld Flarup begået en FREMRAGENDE artikel om rodet med reformer om familiesammenføring. Han rammer hovedet på sømmet ved at sige at Grundloven giver ret til at begrænse rettigheder, når man ligger samfundet til byrde. Ikke-muslimer vil ret sjældent ligge socialkasser m.m. til byrde, når de gifter sig her, men de fleste muhammedanere er jo parasitter og bør omfattes af særlige regler - tilknytningsprincip må kunne gøres meget enklere. Hvis noget er menneskerettigheds-fjendtligt, så er det altså den grundlov, som vi kopierede fra Belgiens grundlov i 1849, og er rost af fra alle sider som efterlignelsesværdig lige siden!

Bo Warming

Islamisk forstillelse - lige efter bogen ?

DDF-medlem advarer kolleger mod islamisk charmeoffensiv

På Dortheavej i det københavnske nordvestkvarter lå indtil for en lille menneskealder siden en lang række erhvervslokaler med virksomheder inden for industri, håndværk og handel. Mange danskere havde her deres arbejdsplads, hvor de frembragte værdier, leverede tjenesteydelser, tjente penge og derved skaffede sig et udkomme.

Mange foretagender er i mellemtiden enten lukket eller flyttet ud i hovedstadens omegn, men lokalerne står endnu - og hvad de dog ikke bruges til: Et af dem er såmænd overtaget af Det Islamiske Trossamfund, hvilket er meget betegnende for den bydel, der førhen var et jævnt og respektabelt, dansk rabarberkvarter men i dag snarere er blevet et araberkvarter med et stærkt mellemøstligt præg af gadebilledet.

En mellemstor dansk erhvervsvirksomhed med godt 250 ansatte i nærheden af

det nævnte islamiske tilholdssted modtog dette forår en åh så imødekomende indbydelse, der bringes hosstående.

Under overskriften “Mød dine naboer” blev den rundsendt til forskellige firmaer og organisationer i kvarteret med tilbud om møder, samvær, foredrag, debat samt fællesspisning, hvor danskere med arbejde i området efter arbejdstid kunne blive underrettet om islams velsignelser.

Budskabet blev taget vel op af firmaets marketingafdeling, der så det som sin opgave ikke kun at markedsføre firmaets produkter og tjenesteydelser men åbenbart også at sælge billetter for en islamisk charmeoffensiv og endda bistå med tilmelding. I alt fald befordrede marketingafdelingen beredvilligt henvendelsen videre ud til de ansatte, der i kopi modtog indbydelsen via elektronisk post til hele firmaets københavnske afdeling. Opfordringen havde denne ordlyd:

Kære kollega,

Vi har fået en invitation fra en af vores

næsten naboer på Dortheavej. Det er D:I:T (Det islamiske trossamfund) som inviterer interesserede medarbejdere til en række fyraftensmøder. Er du interesseret så kig nærmere på medsendte. Evt. tilmelding kan fås i Marketing.

Der kom ikke én eneste tilmelding - men der kom prompte en klar protest fra en af de ca. 80 medarbejdere, der er ansat i københavnerfilialen. Pågældende ansatte, der også er medlem af Den Danske Forening, rundsendte som svar denne e-mail-besked til samtlige modtagere af indbydelsen, herunder direktionen:

Angående naboskab:

Kære kolleger!

Efter min mening kan og skal I gå til et hvilket som helst møde om hvad som helst med hvem som helst, hvis I har lyst dertil.

I dette tilfælde vil jeg dog anbefale jer at lade være og genfinde den kolde skulder samt vise den, akkurat som folk her gjorde det under Danmarks daværende besættelse.

Hvad I end måtte mene om den nuværende, kan I med fordel betænke, at islams tilhængere her ikke udviser den tolerance over for anderledes tænkende, som af jer kræves udvist over for dem. Jeres tolerance - i det omfang, I overhovedet har nogen - gengældes ikke.

Når det kommer an på religionsfrihed, er det nemlig ikke ufornuftigt at se på, hvordan en given religion selv ser på religionsfrihed. Hvis I ser problemer i eksempelvis Saudi-Arabien, Sudan, Nigeria, Indonesien, Tjetjenien eller, for den sags skyld, New York på visse septemberdage - så ligger problemerne næppe hos en Søren Krarup.

Så med hensyn til nærværende anliggende er navnet på den vedhæftede fil:

“ModDineNaboer.pdf”

... formentlig mere rammende end tilsigtet.

Jævnfør for resten også den nylige, betingede § 266b-dom mod Hizb-ut-Tahrir, der anbefaler drab på vantrø samt den ubetingede dom over en vis hr. Glistrup efter selvsamme paragraf for at have citeret

Fælles interesser: »ældrebyrden«

Marxisterne og den internationale storkapital har på mange punkter fælles interesser – og EU tilfredsstiller begges. Som noget, der mere og mere ligner en mellemting mellem Hitlers Neuropa og Stalins Sovjetunion vil det tilfredsstille marxisternes vision om et verdensproletariat i stedet for folkeslagene – et slags verdensfolk – og storkapitalen ønsker oceaner af billig arbejdskraft, der kan hentes alle steder fra, og tillige underbetale ved hjælp af den derved muliggjorte maksimale løntrykning. Og tager man muhamedanismen med i billedet – så er denne pseudoreligion alle tiders bedste middel til undertrykkelse og vildføring af masserne! Så der falder interesserne også sammen. Hvis man altså er skrupelløs nok ...

Her i Danmark har det vist sig, at arbejdsgiverne i mange tilfælde (måske de fleste) kun kan bruge de fremmedes arbejdskraft, hvis de får den meget billigt eller helt gratis. Hvilket helt klart viser, at der overhovedet ikke er brug for den! Og at de iøvrigt kun ønsker arbejdskraft mellem i alderen mellem 25 og 45 år. Folk mellem 45 og 65 er stort set uønskede!

Ikke desto mindre påstår en såkaldt »ekspertrapport«, at Danmark behøver indvandring af 100.000 personer som ekstra arbejdskraft inden år 2004, meddeler Økonomiministeriet. Selv om vi har masser af ledige, som kunne omskoles. Gud ved, hvilke »eksperter« der her er tale om? Er de ikke snarere eksperter i løgn, misinformation, bedrageri mod det danske folk og landsforræderi?

Man synes at kunne skimte en ond vilje til at øge den såkaldte »ældrebyrde« så meget som overhovedet muligt – udelukkende for at kunne postulere »behov« for kæmpeindvandring af fremmede. Og så får man uvilkårligt også en mistanke om, at den vildt overdrevne ungdomsdyrkelse i den vestlige verden måske kan have haft helt andre formål end at undergrave autoriteten, de ældre tidligere besad i kraft af deres større erfaring og højere grad af besindighed, der afholdt samfundet fra de værste udskjelser. Kan formålet tillige have været at fjerne flest muligt indfødte fra arbejdsmarkedet, tillige mindske fertiliteten mere end nødvendigt, så man ad disse veje fik påskud til at mangedoble migrationen til Europa – det hele for at undergrave Europas folk og nationer?

Keld Rasmussen

Bent Jacobsen

Mød dine naboer

Det er os hermed en glæde at invitere alle medarbejdere i jeres virksomhed, organisation eller skole til en underholdningsaften, nemlig for at samle alle naboer fra vores omegn til en række informative og meget hyggelige sammenkomster.

Dato:
14/3 - 11/4

Målgruppe:

- Virksomheder
- Organisationer
- Foreninger
- Skoler

Der vil blive serveret noget koldt/varmt at drikke og senere aftenmad, så bring en tom mave og masser af god humør. Hver medarbejder er velkommen til at medbringe partner eller venner. Vi har sat en række fredage til disse arrangementer og vi har tildelt hver fredag et tema som vist i nedenstående skema.

Vi ser frem til at møde jer, idet vi håber dette kan være starten på et solidt venskab og blomstrende samarbejde.

Program

Tid	Beskrivelse
15:45	Velkomst
16:00	Åbningstale & kort præsentation
16:20	Pause (15 min)
16:45	Præsentation af emnet
17:15	Aftenmad
18:00	Åben diskussion
18:35	Afslutning

Tema

Dato	Emne
Fredag 14/3	Viden og uddannelse
Fredag 21/3	Familie og samfundsvorden
Fredag 28/3	Økonomi og ledelse
Fredag 4/4	Viden og uddannelse
Fredag 11/4	Politiske systemer

Profil

D.I.T. - Det Islamiske Troessamfund. Vi er et frivilligt fællesskab der repræsenterer en bred skare af den muslimske befolkning i skandinavien. Vores formål er at oplyse den danske befolkning om islamiske regler og værdier, samt deres praksis i dagens Danmark. Vi ønsker også at bygge en bro mellem det islamiske og danske kultur. Så vi snart kan blive ét samfund.

Tilmelding

Udfyld vedlagte tilmeldingsblanket og send den til D.I.T.

Det Islamiske Troessamfund
Dortheavej 45, København NV 2400

Tel: 3811 2225
Fax: 3811 2226
E-mail: wakf@wakf.com
Web: www.wakf.com

fornævnte foretagendes synspunkter og taget dem alvorligt.

Når herboende tilhængere af en stridbar, beduinsk erobningskriger med profetstatus siger noget skrappt om deres værter, kaldes det "retorik". Og når en Mogens Camre svarer igen, kaldes det "racisme".

Ka' I se komikken - eller var det tragikken?

Den åh så nabovenlige imam på Dortheavej - med et meget passende navn (Abu Laban) samt med dokumenteret tilknytning til terroristkredse - kunne I da overveje at lade sejle i sin egen sø.

Det er meget muligt, at I ikke vil købe en brugt bil af mig - og det respekteres. Men vil I købe en brugt kamel af ham?

Vort medlem fik to positive tilbagemeldinger med tak for indsatsen. "Du skriver jo det, vi alle går og tænker", hed det i det ene svar. Fra marketingafdelingen lød kun en beklagelse af, at vort medlem ikke så så positivt på charmeoffensiven. Tonen var høflig men - selvsagt - ikke argumenterende.

Fremgangsmåden, som Det Islamiske Troessamfund har benyttet, er renlivet taqiya - fortillelse eller løgn, fup, fiduser og smiger i islams interesse med det formål at føre de vantro bag lyset. Det hele er udførligt beskrevet i den fremragende bog, som foreningen Dansk Kultur har udgivet under titlen: "Islam. Integration eller ...?". Bogen er anmeldt i nr. 1, årgang 2000, af *Danskeren*.

Folkedrabet på armenierne

Om morgenen d. 24. april 1915 påbegyndte tyrkerne det 20. århundredes første store folkedrab: udryddelsen af landets store minoritet af kristne armeniere.

Mens den øvrige verden var optaget af 1. Verdenskrig, gik tyrkerne for 88 år siden i gang med den endelige løsning på det armeniske problem.

Folkemordet var vel forberedt. I forvejen blev armeniske soldater frataget deres våben og overført til arbejdsbrigader – og senere dræbt. Armeniere fik jagtvåben inddraget. Om morgenen d. 24/4 1915 blev armeniske gejstlige og intellektuelle arresteret og transporteret til Anatolien, hvor de blev myrdet. Samtidig blev armeniere i hele Tyrkiet drevet sammen, hvorefter de til fods blev drevet imod den syriske ørken. Undervejs blev de fleste pryglet til døde eller druknet i floder og søer. De smukkeste kvinder blev bortført til haremer og bordeller. Mange børn blev overtaget af tyrkiske familier. Af de få, som endelig nåede frem til den syriske ørken, døde de fleste af tørst, sult og udmattelse.

I løbet af få måneder mistede 1 1/2 millioner armeniere livet. Det var størstedelen af dem, som levede i det nuværende Tyrkiet. Kun i storbyerne Konstantinopel (nu Istanbul) og Smyrna (nu Izmir) gik man lempeligt til værks for ikke at provokere de diplomatiske repræsentationer. Derfor findes der den dag i dag en lille - forfulgt og skræmt - armenisk menighed i Istanbul.

Det er tankevækkende, at der ikke kendes et eneste eksempel på, at tyrkere har forsøgt at redde deres armeniske naboer, sådan som der er eksempler på, at tyskere reddede jøder under nazismen.

De armeniere, som var så heldige at befinde sig på russisk/sovjetisk område, har i dag en lille republik, Armenien. Tyrkernes had til de overlevende er tydeligt den dag i dag. Da Armenien for få år siden blev udsat for en jordskælvskatastrofe, nægtede Tyrkiet at lade nødhjælp gennem tyrkisk område.

Der lever desuden mange armeniske efterkommere i blandt andet Frankrig og USA.

I årene efter folkedrabet på armenierne gik tyrkerne løs på det andet store kristne mindretal, grækerne, og andre mindretal såsom de kristne assyrere. Tyrkerne, som oprindeligt indvandrede fra Centralasien, havde herefter udryddet

Lilleasiens oprindelige kristne befolkning.

Blandt de mange, som forsøgte at hjælpe armenierne, var en dansk kvinde, missionæren Karen Jeppe fra Horsens. Blandt andet løskøbte hun mange bortførte armeniske kvinder. Hun ligger begravet på den armeniske kirkegård i Aleppo, hvor hendes gravsten bærer indskriften "Armeniernes ven".

Det er en tragisk kendsgerning, at tyrkerne aldrig har villet gøre op med dette sorte kapital i landets historie. Tyrkiet har derimod sat alt ind på at benægte folkemordet med to sideløbende argumenter: det har aldrig fundet sted, og det var armeniernes egen skyld.

Tyrkiet har ikke mindst haft held til at presse USA, som har store handelsmæssige og strategiske interesser i Tyrkiet. Da Kongressen ønskede at mindes 75-året for folkedrabet i 1990 ved at gøre d. 24. april til fælles mindededag for jøder og armeniere, hyrede Tyrkiet et amerikansk PR-firma til at forpurre initiativet. Tyrkiet truede med at opsigte handels- og baseaftaler, og det amerikanske udenrigsministerium advarede kraftigt mod en vedtagelse. Til sidst opgav kongressen at indstifte mindededagen.

Adolf Hitler var stærkt inspireret af tyrkernes succes, da han i 1930'erne gik i gang med sine tilsvarende planer. "Hvem husker i dag armenierne", udtalte han kort før angrebet på Polen.

Det gik ikke helt, som Hitler havde forventet. Jøderne huskes, mens armeniere i stort omfang er glemt.

Det bør stå klart, at et land, der som Tyrkiet ikke kan se sin fortid i øjnene, ikke har nogen fremtid i det europæiske fællesskab.

Videre læsning:

Dansk Center for Holocaust- og Folkedrabstudier har en udmærket artikel om folkemordet på sin hjemmeside:
http://www.dchf.dk/publications_dk/booger_og_artikler/armenien.html

Desuden kan anbefales disse indgange på internettet:

http://www.diaspora-net.org/Turkey/Armenian_Genocide.html
<http://news.artsakhworld.com/ArCNews/Eng/1.php?l=21>
<http://www.armenweb.org/negationisme/>

<http://www.cilicia.com/armo10a.html>

Følgende bøger kan anbefales:

Henning Lehmann: Armenierne. Kultur og historie. 1984

Svend Cedergreen Bech: Hos et folk uden land. 1982

Ingeborg Marie Sick: Karen Jeppe. 1936

Franz Werfel: De 40 dage på Musa Dagh. 1936. (Historisk roman om 4000 landsbyboere, der forskansede sig på et bjerg nær Middelhavet, hvor de holdt ud i mere end 40 dage, indtil de blev undsat af franske krigsskibe. Forsøg på filmatisering er hidtil blevet forhindret af trusler fra den tyrkiske regering)

Inga Nalbandian: Den store jammer, 1917. De hjem søgte, 1917. Den hvide mark, 1918. (Romantrilogi på baggrund af oplevelser i Istanbul).

Konventionerne - antinationalt komplot og forræderi

Ingen konvention hævder at indvandrere skulle have ret til familiesammenføring i det nye opholdsland. Problemet er derimod konventionernes absurde lighedskrav, ifølge hvilke der ikke må gøres forskel mellem fædrelandsindehavere og fremmede. Uden forskel mellem indfødte og verdensbefolkningen er fædrelandsretten ophævet, og indfødsretten intet værd for landets oprindelige indbyggere.

Tages lighedskravet alvorligt, er ethvert folk truet på sin eksistens. Kravet udgør (på lidt længere sigt) dødsdommen over ethvert folk, og vil gøre Europas nationalstater umulige at opretholde, fordi de alle vil få fremmedflertal. Konventionerne udgør derfor folke- og nationsopløsende komplotter, og det er også det eneste de er egnet til. Det har den kosmopolitiske mafia sandelig regnet godt ud!

Den engelske filosof Jeremy Bentham (»størst mulig lykke til det størst mulige antal«) som døde i 1832, kaldte menneskerettigheder for »opstiltet nonsens«. I dag bruges dette humbug til verdenshistoriens groveste forræderi. Men udøverne pudser falskhedens humanitære helteglorier.

Bent Jacobsen

Verden Rundt

Sverige

Fortiet fremmedudåd

Det er svært at opklare fremmedes forbrydelser i Sverige, for myndighederne må ikke give et signalement af gerningsmændene, som kan afsløre det, hvis de er af fremmed herkomst.

Men Malmøs politi har indrømmet over for folk fra Nationaldemokraterna, at det var en indvandrerbande, som i juli overfaldt et ungt dansk par på en telplads uden for Malmø.

Mon der er nogen, som er overraskede over den afsløring?

Men intetsteds selv i danske medier er det fremgået, at der var tale om muhamedanere, tværtimod blev ugerningsmændene kaldt "unge svenskere"!

(Kilde: www.nationaldemokraterna.se/nyheter).

Rovmord begået af kosovoalbaniere

Et meget bestialsk rovmord fandt sted i Småland i juli. En meget udadvendt åben og hjertelig bonde, der boede alene på sin gård og passede sine 20 køer og kanorastpladsen ved åen blev myrdet. Han var 55 år og netop hans åbenhed har vel været hans skæbne. Han blev fundet bundet til en stol og havde fået slag i hovedet med dump genstand. Han var tapet om munden, og det sad så stramt, at han synes at være død ved kvælning, idet tungen er blevet tvunget tilbage og har spærret for luftvejen. Røverne har næppe fundet noget, da han ifølge venner og naboer ikke plejede at have penge hjemme. Politiet har nu fundet frem til 3 mænd, som bliver sigtede. Alle fra Kosovo. En 25-årig, som har været asylsøgende i 3 måneder i Sverige, en 22-årig som har været her i 8 måneder og har fået afslag på asyl, og en 23-årig, som har været i Sverige i mindst 10 år og har svensk statsborgerskab og er bosat i Halmstad og tidligere dømt for to røverier i 1996 og 1998.

Fanden tage alt det pak!

G. Johnsen

Norge

Kriminalitet i Norge 2000-2003

Grove narkotikaforbrydelser: Mere end 75 % indvandrere og asylsøgere. Overrepræsentation: 1.690 %

Drab og drabsforsøg: Mere end 27 % indvandrere og asylsøgere. Overrepræsentation: 600 %

Voldtægt: Mere end 51 % indvandrere

og asylsøgere. Overrepræsentation: 1.150 %

Grov legemsbeskadigelse: Mere end 40 % indvandrere og asylsøgere. Overrepræsentation: 900 %

Menneskesmugling: Mere end 85 % indvandrere og asylsøgere. Overrepræsentation: 1.914 %

(Kilde: Norsk Kriminalpoliti (Kripo)).

Frankrig

Stigende antisemitisme – antimuslimsk vold minimal

Af den årlige rapport fra den franske nationale menneskerettighedskommission (CNCDDH) for 2002 fremgår, at der har været "en betydelig stigning af racistisk vold og en eksplosion i antisemitiske handlinger". Af 313 voldshandlinger mod minoriteter registreret af indenrigsministeriet vedrørte de 193 jøder. 992 "racistiske trusler" var registreret, de 731 var vendt mod jøder. Ifølge CNCDDH blev 60% af de "racistiske voldshandlinger" i Frankrig i 2002 rettet mod jøder. Der er tale om en stigning på 600 % i løbet af ét år! Det skyldes selvfølgelig udelukkende de mange jødehadende muslimer i landet. CNCDDH må modvilligt konstatere, at de trusler ikke er kommet fra det "ekstreme højre", men fra nordafrikanere. 120 angreb har været rettet mod nordafrikanere, heraf de 73 på Korsika, hvor selvstændighedsbevægelsen klogt også er begyndt at se en trussel i den muhamedanske masseindvandring. CNCDDH har selvfølgelig ikke registreret de astronomiske tal, som de fremmedes overfald på franskmænd udgør, i forhold til hvilke de 120 angreb på muslimer svinder ind til intet.

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2003 nr. 32-33).

Fransk akilleshæl

"Frankrig er blevet den arabiske verdens ledende talsmand i Europa. Her har den franske anti-amerikanisme en frodig grobund. Om 20 år vil Frankrigs ikke-integrerede muslimske befolkning måske udgøre 20 pct. af befolkningen – og den muslimske del vil være yngre og efter alt at dømme aggressiv på grund af en fatal fransk politik, der minder slående om den hidtidige danske på området. Frankrigs stillingtagen til befrielsen af Irak var stærkt påvirket af fem millioner muslimer i landet. Regering og myndigheder frygtede uro og optøjer på hjemmefronten. I dag er der store områder i de franske byer,

som henligger som lovløse zoner. Det franske skolevæsen har svigtet med hensyn til at gøre de fremmede til franskmænd. Mange muslimer opfatter sig som "ofre" for det franske samfund."

Professor Bent Jensen i Berlingske Tidende 4/7 03.

Muslimerne sender jøder i landflygtighed

Ifølge en opinionsundersøgelse fra maj i år ønsker 25 % af jøderne i Frankrig at rejse ud af landet. Mange af dem opgiver som grund frygten for "de unge muslimske ekstremisters fjendtlighed". 38 % af de adspurgte hævder selv at have oplevet antisemitisme, og 90 % har nære slægtninge, der har oplevet et antisemitisk overgreb.

Ved valget til det franske National Råd for Muslimer den 13. april i år vandt ekstremisterne fra Foreningen af Islamiske Organisationer i øvrigt det absolutte flertal.

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2003 nr. 34).

Storbritannien

Vigtig principsag

Den 5. april meddelte den britiske indenrigsminister David Blunkett, at imam Abu Hamza er blevet frataget sit britiske statsborgerskab. Skridtet havde hjemmel i en ny lov, der viser, at vestlige lande altså udmærket kan fratage allerede tildelte statsborgerskaber. Hamza er yderligtgående islamistleder og åbenlys bin Laden-støtte, men langt flere muslimer i Vesten er jo sikkerhedstrusler og burde omfattes af samme lov.

(Kilde: Politiken 6/4 03).

Canada

Overvældende indvandringsmodstand

Ifølge en opinionsmåling mener 73 % af canadierne, at der er for stor indvandring til deres land, og at den skal stoppes. Dette gælder også flygtningemodtagelse.

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2003 nr. 33).

Tyrkiet

Antikristen undertrykkelse

Der har været mange påstande om, at Tyrkiet i de senere år har indført europæiske standarder i samfund og retspraksis, som om det kan gøres med et trylleslag efter århundreders asiatisk-muslimske traditioners herredømme. Atatürks intentioner må siges at have slået fejl.

At Tyrkiet ikke er og aldrig bliver et europæisk land, ses ikke kun af den meget

omtalte fremfærd mod kurderne. For det kristne EU må det være af større interesse at se på de kristnes skæbne i Tyrkiet, hvor 99 % af de 67,3 mio. indbyggere er muslimer med voldsom befolkningsvækst. Omkring år 1900 var over 20% af det nuværende Tyrkiets befolkning kristne. I dag er tallet 0,6 %. Det armenske folkemord – Hitlers inspirationskilde – var med til at reducere andelen. Men endnu i dag er kristne i praksis ofte retsløse over for de tyrkiske myndigheder. Det britiske parlamentsmedlem David Alton har med rette henvist til, at de sidste kristne forfølges i stilhed, mens verden er fokuseret på kurderne. Han konkluderer, at krænkelser af de kristnes menneskerettigheder, ødelæggelsen af deres byer og kirker samt det ”kulturelle folkemord” mod dem er ”en af de store fortiede skandaler i vor tid”.

Den ældste kristne menighed, de syriske ortodokse kristne, talte 200.000 medlemmer i Tyrkiet for 100 år siden, i dag er der under 2.000. Præster retsforfølges, hvis de restaurerer kirker uden tilladelse, og holder kristne messe i private hjem, risikerer de anholdelse. I Tyrkiet kan medlemmer af minoriteter ikke blive officerer eller embedsmænd med højere rang. Internationale opinionsundersøgelser viser, at tyrkerne er verdens mest ”racistiske” folk (89 % er imod enhver form for indvandring). Samtidig forlanger de høj-røstet at få lov til at afsætte deres befolkningsvækst hos os europæere.

Alt tyder kort sagt på, at fordelene ved at optage Tyrkiet i ”fællesskabet” vil blive et ganske ensidigt forhold til deres fordel. De hverken kan eller vil respektere vore spilleregler, men søger udelukkende at styrke deres magtbase på det europæiske kontinent, hvor de intet har at gøre.

Nigeria

Parodisk retspraksis

Efter stort internationalt pres kunne Amina Lawal, som ifølge den islamiske sharia-lov var dømt til døden ved stening, fordi hun havde fået et barn uden for ægteskab, alligevel ikke henrettes. Men den islamiske ”tænkning” måtte redde ansigt, så forsvaret fandt til retssagen ud af, at et foster ifølge islam kan være ”sovende” i en kvinde i op til fem år, hvorved det alligevel kunne være, at det var undfanget, mens hun var gift! Domstolen i Katsina bed på og kunne 3. juni afgøre, at Lawal måtte slippe for stening...

Den guddommelige lov og koranen synes at være for muslimerne, hvad snorene er for marionetdukken: De kan simpelthen ikke bevæge sig uden dem. Tag Koranen

og Profeten fra dem, og de står rådvilde og handlingslammede som alle andre hjernevaskede, der pludselig skal handle efter egen tænkning og på eget ansvar.

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2003 nr. 34).

Den Demokratiske Republik Congo

Uinteressant folkemord

Siden præsident Mobutus faldt i 1990 er

over to millioner dræbt under konflikterne i DR Congo. Man hører jo næsten intet om dette, der i blodighed langt overgår fx Mellemøst-konflikten. Hvorfor mon? Den eneste forklaring synes at være, at Congo er uinteressant for de ”humanitære”, fordi de her ikke kan kombinere deres angivelige næstekærlighed med kritik mod Vesten. Deres engagement skyldes kort sagt mere hadet mod deres eget end kærligheden til de andre.

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2003 nr. 34).

Bøger og tidsskrifter

Inkonsekvente slag i luften

**Erik Holstein:
Det frontale
kultursammenstød.**

**Om danskernes oprør mod
udlændingepolitikken.**

**(Aschehoug, 2002. 168 sider.
129 kr.)**

Holstein er født i 1958 og ansat på BT's Christiansborgredaktion 1993-2002. Han ”støtter de progressive indvandrere i deres kamp mod de reaktionære strømninger i indvandrerlandene”. Det afgørende spørgsmål for ham er, om udlændingepolitikken skal afgøres af EU og af eksperter. De påstår jo, at emnet er for kompliceret for pøblen. Denne kan derfor risikere at stemme forkert. Derfor bliver bogens centrale tema, om udlændingepolitikken skal tages ud af den demokratiske proces. Holstein retter herved hårde angreb på de dele af venstrefløjens, som har bagatelliseret de negative følger af indvandringen: Mange danskere, der betegner sig selv som ”frisindede”, har ikke erkendt, at der i nogle indvandrergrupper findes holdninger, som ligger lysår til højre for Pia Kjærsgaard. Denne virkelighedsflugt var den direkte årsag til venstrefløjens katastrofale nederlag ved valget 20. november 2001. Holstein tager derfor i sin bog fat på ”tabuer” som kriminalitet blandt etniske grupper, og på hvorfor nogle etniske grupper klarer sig betydeligt bedre end andre. Bogen handler derfor først og fremmest om elitens

forsøg på censur og manipulering i udlændingebatten.

Erik Holsteins udlændingepolitiske opfattelse udmøntes i enkeltheder på bogens side 159-166:

1) Så længe hunde og katte behandles bedre i Nordvesteuropa, end mange børn opnår i den tredje verden, vil folkepresset mod os vedblive. Over 800 millioner mennesker er underernærede. Hundredtusindvis af børn dør hvert år af sult. Folkevandringerne mod Europa vil på længere sigt udgøre en direkte militær trussel.

2) Under de omstændigheder må Europa indstille sig på, at man ikke kan udvide forbruget. Ikke lette på de riges marginalskat. Ikke sænke ejendomsskatterne. Ikke øge forsvarsudgifterne. Ikke bygge flere overflødige jyske motorveje.

3) Når den danske befolkning skal yde sådanne ofre, kræver den sikkerhed for, at kvalitetene i samfundet bevares: Ældreomsorg, gratis sygehusbehandling, dagpengeordninger. Sikkerhed for, at voksende kriminalitet og stadige kultursammenstød ikke nedbryder de danske værdier. Sikkerhed for, at bistandshjælp ikke ender i et bundløst kar.

4) Den danske kurs skal være klippefast over for indvandrere og flygtninge, der ikke vil tilpasse sig vort samfund. Øgede muligheder skal vi give dem, der ønsker at integrere sig.

5) Familiesammenføring skal der indføres et næsten fuldstændigt stop for. For anden- og tredje generationsindvandrere reduceres familiesammenføringsernes antal med omkring 90 procent i forhold til 2001-tallet. Håndhæves dette ikke, vil der ske en eksplosiv vækst af folk med feudalsk kultur. De vil kolonisere Danmark. Men intet folk i verdenshistorien har frivilligt ladet sig kolonisere. Ingen stat kan acceptere en sådan udvikling.

6) Asylsøgere, der kommer illegalt til

vort land eller har været hjulpet af menneskesmuglere, tilbagesendes til deres hjemlands nærområde, hvor deres ansøgning om opholdstilladelse hos os behandles. Sammen med EU og FN skal vi sørge for tålelige forhold i flygtningelejrene.

7) De fremmede, der straffes for drab, vold, voldtægt, røveri og narkohandel, skal i al fald udvises ved dom nummer to. Ved særlig graverende tilfælde allerede efter den første dom. Skønnes flygtninge at være i fare i hjemlandet, skal udvisning ikke anvendes. Hvis højesteret fremturer i sin udvisningsslaphed, må det overvejes at indføre demokratiske valg til de øverste dommerembeder.

8) Alle udlændinge, der ankommer til vort land eller er på offentlig forsørgelse, skal have omfattende kurser i dansk kultur, danske vaner og det danske sprog. Det samme gælder forældre til børn under 18 år, der har begået personfarlig kriminalitet. Deltagelse i disse kurser gøres til en betingelse for at modtage offentlig hjælp.

9) Den diskriminerende sulteydelse til flygtninge de første syv år droppes.

10) Når der i Danmark er brancher, der mangler arbejdskraft, skal fremmede, der ønsker sådanne jobs, have (tidsbegrænset) tilladelse hertil. Det gør nemlig en verden til forskel, om indvandrerne er forhenværende fårehyrder eller er fx læger/it-eksperter.

11) Uddannelser i udlandet skal lettere godkendes i Danmark. Når supplerende kurser er nødvendige, skal de lynhurtigt tilbydes de pågældende.

12) 1996-loven om forbud mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet skærpes. Især ved at arbejdsgiveren får en del af bevisbyrden, hvis en person føler sig krænket.

13) Ophævelse sker af alle særhensyn til religiøse eller etniske grupper. Fx i folkeskolen, medier og på arbejdsmarkedet. Derfor skal fx muslimske piger som alle andre elever deltage i seksualundervisning, lejrskoler og gymnastik. Muslimske friskoler mister deres tilskud, såfremt de ikke aktivt medvirker til integrering, opdragelse i de demokratiske værdier og fuld ligestilling mellem kønnene.

14) Bedre muligheder skal indføres for, at de fremmede kan dyrke deres religion som en privatsag. Fx ved at bygge flere moskeer og indvie muslimske kirkegårde.

15) Skrub-af-præmier ydes i størrelsesordenen 150.000 kr. til alle fremmede, der har opholdt sig i Danmark i over syv år og er over 25 år. Undtagelse gælder dog personer, der udvises på grund af kriminalitet.

16) Udlændingepolitikken afgøres suverænt af den danske befolkning med et tidsperspektiv på 20-30 år. Derfor skal vort retlige forbehold bevares. EU skal altså ikke blande sig i dansk udlændingepolitik.

17) Attacs Tobin-skat indføres. Der ved gennemføres et opgør med de liberalistiske kræfter. Ikke mindst med den bagstræbende amerikanske præsident.

18) De internationale konventioner skal ændres, så de bliver tidssvarende.

Søger man at forene de 18 punkter, leder man forgæves. De er selvmodsigende og forvirrende.

I sin naivitet (uvidenhed om fakta og jura) har Holstein herved skrævet langt længere, end hans bukser kan holde. Derfor vil de 18 punkter ikke ændre en tøddel i, at mit lovforslag om muhamedanerfrit Danmark stadig er det eneste på markedet, der effektivt kan løse de problemstillinger, som Holstein tumler med.

Mogens Glistrup

Fortidens syndere - og fremtidens?

Jakob Andersen med Oleg Gordievsky:
De røde Spioner.

(Høst og Søn, 2002. 809 sider inkl. registre. 499 kr.).

“Gert Petersen var ekstremt nyttig for KGB og for Sovjetunionens ledere.” Ordene stammer fra Gert Petersens KGB-føringsofficer Oleg Gordievsky, der var vært for ham ved frokostpiserier til et beløb, der anslås at løbe op i ca. 175.000 kr. – hvortil kom gaver for ca. 144.000 kr.

Til al uheld for Gert Petersen viste Gordievsky sig at være dobbeltagent for de vestlige efterretningstjenester. Følgelig véd vi i dag, hvad det var, KGB så gerne ville have at vide fra denne fremtrædende repræsentant for SF, og hvor villig han var til at øse af sin viden og erfaring, medens han skyllede øller og snaps i sig. En del er allerede kendt gennem forskellige bøger og skrifter – sidst undertegnede *Den stille Krig* fra 2001. Men der er nu kommet yderligere celebritet op i lyset gennem journalist Jakob Andersen, der med Gordievsky som kilde i et murstensværk, *De røde spioner*, fortæller om, hvad der foregik i folkestyrets tasmørkeland inden Murens fald. Her kan bl.a. læses den nævnte vurdering af Gert

Petersens indsats.

Hvad skal vi vide det for? Er det ikke bare historie om skidt og møg?

Problemet er, at historien har det med at gentage sig. Hvis man ikke kender fortiden, er det let at gentage fejlene i fremtiden. Hvis de virkelig forholder sig således, at det lykkedes at føre demokratisk valgte politikere på de vildveje, hvor Gert Petersen flakkede rundt umådelig tilfreds med sig selv, kan det samme naturligtvis gøres igen. Det har derfor betydning at få klarlagt, hvorledes den slags foregår. Jakob Andersen antyder i øvrigt i bogens sidste linjer, hvor det vil brænde på næste gang, nemlig i kampen mellem Islam og Vesten.

Jakob Andersen behandler sit emne til overmål. Værket er et formeligt brusebad i oplysninger – også så mange og præsenteret med et sådant vildtfossende raseri, at det ikke altid er lige let at holde rede på, hvor man befinder sig undervejs og hvorfor. Værkets seriøsitet og brugbarhed var utvivlsomt blevet styrket, såfremt forfatteren havde taget sig lidt bedre tid til at rydde op i krogene og strukturere og systematisere det fundne. Man føres således rundt i hæsblæsende tempo i en vidtstrakt historisk geografi, rækkende lige fra russiske bondeoprør, folkemord og krimtarer og til de danske frokostcafeer. Det hæmmer overblikket og forståelsen for helheden. Men det gør ikke nødvendigvis bogen mindre spændende at læse.

Bogen præsenterer sig på omslaget som den første fremstilling nogensinde af KGB's aktiviteter her i landet. Det er en ambitiøs påstand - bogen er således trods sine 809 sider hverken fuldstændig eller den første. Flere danske bøger inden for området savnes også i noterne. Derfor hænder det da også, at forfatteren når til forkerte konklusioner – som når det f.eks. s. 250 hævdes, at KGB's forsøg på at øve indflydelse gennem det Radikale Venstre led en krank skæbne. Gennem stedfortræderen STASI, der via facadeforetagendet “Bondepartiet” fik viklet de godtroende radikale ind i en fælles sikkerhedspolitisk linje, vides det jo udmærket, hvad der lå bag de radikales udskridning i Folketinget op gennem 1980'erne.

Nogen har indvendt, at bogen ikke giver os meget nyt. Meget af bogens stof har da også allerede været offentliggjort af forfatteren tidligere gennem artikler i EkstraBladet. Andet er kendt fra andre værker. I den forstand er der altså ikke tale om overraskende viden af den art, som f.eks. Per Michaelsen og Mette Herborg for nogle år siden halede frem af de østtyske arkiver. Bogen giver imidlertid et vigtigt supplerende indblik i det, der fo-

regik dengang, samt mange detaljer, som bedrer forståelsen. I nogen grad udvides synsfeltet også, og der kommer navne ind, som den danske offentlighed nok ikke vidste var på gale veje – f.eks. Jens Kampmann i rollen som såkaldt fortrolig kontakt for KGB.

Uanset at mange af bogens centrale oplysninger alene kan støttes på personlige erindringer hos de medvirkende, og det ikke er muligt definitivt at kontrollere nøjagtigheden, er det også vigtigt, at disse oplysninger kommer frem som brikker til mosaikken.

I øvrigt giver bogen et glimrende indtryk af det spejlkabinet med bestandig

skiftende reflekser af fup og fakta, ak-tørerne dengang bevægede sig rundt i. Det var et miljø af vildledning, manipulation, løgne og forstillelse, som de færreste danske politikere overhovedet kan have haft forudsætninger for at manøvrere i. De burde derfor selvsagt have afstået fra det.

Ole Hasselbalch

...”Af frygt for, at tallene kan misbruges, er det ikke tilladt for politiet, at offentliggøre præcise tal om de unge indvandreres overkriminalitet, men nogle tal er offentlige.” ...

Berlingske Tidende 6/7 03.

Men det er ikke altid let at vælge til, og det har også ofte sin pris at gøre det. Mange gode folk er blevet pløjet ned i den sorte muld af historiens store plov. Kun de færreste af dem huskes i dag, og nogen tak blev det ikke til. Men uden dem havde der jo dog ingenting været.

Den Danske Forenings virke har været præget af nogle profiler, som markerede sig klart og skarpt, så at de ikke var til at overse. Men vi skal ikke glemme de mange, der har virket i det stille, hver på sin måde, og uden hvem det havde været umuligt at komme nogen steder.

Otte af disse stille støtter skal hver have en spån som anerkendelse for et virke, som næppe nogen sinde vil høste nogen anden påskønnelse, omend de fortjente bedre.

Foreningsnyt

En tak til de stille støtter

En person, som har fulgt Den Danske Forening igennem mange år, men som i denne forbindelse foretrækker at være anonym, skænkede i sommer en symbolsk anerkendelse til en række personer, som i ubemærkethed yder en stor indsats for Den Danske Forening - og dermed for Danmark.

Anerkendelsen var et lille flinteredskab - en spån - til minde om de fjerne slægtninge, som lagde grunden til nutidens Danmark.

Hver spån var ledsaget af et brev med denne tekst:

Spåner

Når jeg som dreng gik hen over markerne nær mit hjem, hændte det ikke helt sjældent, at flintespåner fra forfædrenes virke kiggede frem af jorden.

De synede ikke af meget i første omgang. Men når man først havde fået øje for dem, var de dog lette at se. De var som en hilsen strøet ud over landskabet fra dem, der byggede landet.

Med en sådan spån i hånden kunne man undre sig over, hvad der mon foregik, da den blev til. Hvem var de, der slog disse

spåner?

I dag véd vi kun én ting, nemlig at spånerne blev slået af vore fædre langt tilbage. Vi véd også, at selv om spånerne ikke syner af meget, så udgør de dog hver for sig en lille bitte del af forudsætningerne for det Danmark, der blev til, og som vi håber at bevare.

Uden uendelig mange spåner og uden nogen til at

slå dem var Danmark ikke blevet til noget.

Megen tid er gået siden dengang under vandringerne på markerne. Som det var tilfældet for mange tidligere generationer, så blev Danmark heller ikke for min generation nogen selvfølge. Det var tværtimod noget, der måtte vælges til. Hvis for mange i stedet bare lader stå til, er vi fortabt.

Ny bog til foreningens støtter

Til efteråret udkommer en ny bog af foreningens tidligere formand, Ole Hasselbalch: "Opgøret med indvandringspolitikken".

Den beretter om de forhold, der førte til det folkelige oprør mod den indvandringspolitik, som blev skabt i midten af 1980'erne, og om oprørets former og vilkår.

Fra sin helt specielle udsigtsplatform beretter Ole Hasselbalch om, hvad der førte til opstanden mod den kulturelle og mediemæssige elite, om danskernes situation og om det, de ikke fik at vide. Der fortælles også om, hvad der forgik bag kulissen på både den ene og den anden side, om de forgæves forsøg på at råbe politikerne op, om det tryk, der blev lagt på offentligheden for at få vælgerne til at makke ret, og om hetzen mod de politiske dissidenter og forsøgene på at bringe dem til tavshed.

Bogen belyser en del af de kendte episoder og tilføjer en del hidtil ukendte. Den er et rystende dokument over forhold, som de færreste ville tro var mulige i et land som Danmark.

Den vil blive indkøbt af foreningen og sendt som gave til dem, der yder et bidrag på mere end kr. 500 i kalenderåret 2003.

Succesfuldt sommerstævne

Den Danske Forenings sommerstævne i Århus i juni blev et stort tilløbsstykke.

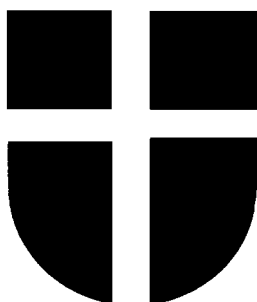
Her taler Annemarie Engel for en fyldt sal om truslen fra EU.

Nyhedsbrev med e-mail

Den Danske Forening har igennem et års tid udsendt nyhedsbreve pr. e-mail. Nyhedsbrevene tager aktuelle emner op til behandling. Blandt de hidtil belyste emner kan nævnes:

Svindel ved valget i Sverige 15/9 2002, FN-rapport om forsteningen i den arabiske verden, Fortegnelse over æresdrab i Danmark, Befolkningsudviklingen siden stramningerne, Kristnes situation i muhamedanske samfund, Osv.osv.

Nyhedsbrevet kan bestilles ved henvendelse til danskeren@danskeren.dk

DANMARKSFONDEN

AF 5. MAJ 1995

Den Danske Forenings styrelse administrerer *Danmarksfonden af 5. maj 1995*, der er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag kan indsættes på foreningens girokonto.

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af Danskeren, til Foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.
- Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet Danskeren (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m.m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

*Kupon bedes indsendt til:
DDF, Skomagergade 25, 4000 Roskilde*